

Φωτίζοντας το σήμερα με τα επαναστατικά μαθήματα του χθες

Πρόλογος του Χ.Σ.

Το άρθρο που ακολουθεί «ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ» είναι γραμμένο από τον Παντελή Πουλιόπουλο, τον Ιούλιο του 1935, και αποτελεί μια φωτισμένη μαρξιστική ανάλυση όχι μόνο της συγκεκριμένης πολιτικής κατάστασης εκείνης της περιόδου αλλά και των δομικών συνθηκών του ελληνικού καπιταλισμού που την γεννούσαν. Με εργαλείο τον επαναστατικό μαρξισμό, ο φωτεινός επαναστάτης μαρξιστής και αγωνιστής του εργατικού κινήματος, Π. Πουλιόπουλος, με απaráμιλλο τρόπο αναλύει και αποκαλύπτει την φύση και τον χαρακτήρα των πολιτικών δυνάμεων του καπιταλιστικού καθεστώτος και προσδιορίζει με σαφήνεια τα συγκεκριμένα συμφέροντα των μερίδων της κεφαλαιοκρατίας που η κάθε μια τους έκφραζε.

Μια ανάλυση που ξεπερνάει τους περιορισμούς της συγκεκριμένης περιόδου και εκτείνεται μέσα στον χρόνο, διατηρώντας μέχρι και σήμερα την σπουδαιότητα των συμπερασμάτων της, παρά τα 78 χρόνια που πέρασαν από τότε που γράφτηκε. Μπορεί οι συντηρητικές και οι «δημοκρατικές» δυνάμεις του κεφαλαίου, κάτω από τις ανάγκες της ταξικής πάλης, να υποχρεώθηκαν ν' αλλάξουν πολλές φορές τα ονόματα και τίτλους τους και να τροποποιήσουν επανειλημμένα την μορφή τους. Αλλά τα βασικά χαρακτηριστικά τους, που προσδιορίζουν τον ρόλο τους μέσα στην ελληνική καπιταλιστική κοινωνία και στην λειτουργία του εκμεταλλευτικού καθεστώτος του ελληνικού καπιταλισμού, θα τα καταλάβουμε, ακόμα και σήμερα, από την μαρξιστική σκοπιά και με γνώμονα τα ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης, μόνο με βάση την ανάλυση του Π. Πουλιόπουλου. Στην ίδια ανάλυση, ο κορυφαίος μαρξιστής επαναστάτης, αποκάλυπτε, στιγμάτιζε και καταδίκαιζε την αντεπαναστατική πολιτική του «λαϊκομετωπικού» ταξικού συμβιβασμού όπως εκφράζονταν και εφαρμόζονταν από την σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ και έγκαιρα καταδείκνυε και προειδοποιούσε για τις καταστροφικές συνέπειες που θα είχε σε βάρος των συμφερόντων της εργατικής τάξης. Υπεραμύνονταν με διαυγή και αποφασιστικό τρόπο την λενινική μπολσεβίκικη πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, εξειδικεύοντάς την με συγκεκριμένο τρόπο στα δεδομένα της ελληνικής πραγματικότητας, καταπολεμώντας τις διαλυτικές συνέπειες που είχε πάνω στους εργάτες η σταλινική συμβιβαστική πολιτική και εξοπλίζοντας τους επαναστάτες κομμουνιστές της εποχής του. Αφήνοντας έτσι, και για τις επόμενες γενιές, μια ανεκτίμητη διαχρονική κληρονομιά επαναστατικής μαρξιστικής γνώσης, απαραίτητης και αναγκαίας για την νικηφόρα πάλη του προλεταριάτου και της κομμουνιστικής πρωτοπορίας του από την καταστροφική καπιταλιστική σκλαβιά.

Οι εξελίξεις των οκτώ, περίπου, δεκαετιών που μεσολάβησαν από τότε που πρωτοδημοσιεύτηκε το άρθρο αυτό του Π. Πουλιόπουλου και οι βαριές ήττες και καταστροφικές συνέπειες που έφεραν για την εργατική τάξη οι κυρίαρχες συμβιβαστικές πολιτικές του σταλινισμού αποδείχνουν την σπουδαιότητα και την διαχρονική ισχύ των συμπερασμάτων και των επαναστατικών προτάσεων που περιέχει.

Ιδιαίτερα σήμερα, που τα «αντιτιθέμενα» δεξιά και «δημοκρατικά» κόμματα του κεφαλαίου, αντιμέτωπα με την βαθιά κρίση του καπιταλισμού και την πλατιά εργατική και λαϊκή αγανάκτηση, υποχρεώνονται να αφήσουν κατά μέρος τις βαθιές διαφορές τους και με σκοπό τον ακόμα μεγαλύτερο περιορισμό των οικονομικών πολιτικών και δημοκρατικών κατακτήσεων της εργατικής τάξης και του υπόλοιπου εκμεταλλευόμενου λαού -που τους επιβάλλει η επιβίωση του σάπιου ελληνικού καπιταλισμού- καταφεύγουν σε θνησιγενείς και αναποτελεσματικές κυβερνήσεις συνεργασίας με όλο και επεκτεινόμενα βοναπαρτιστικά χαρακτηριστικά. Που η αυξανόμενη ένταση της ταξικής πάλης και της κοινωνικής αναταραχής ξεγυμνώνει ακόμα περισσότερο τον διακοσμητικό και απατηλό ρόλο του αστικού κοινοβουλίου και την διχτατορική ουσία της αστικής

«δημοκρατίας». Που οι ηγεσίες των μεγάλων αριστερών κομμάτων ΣΥΝ και ΚΚΕ -μαζί τους και οι διάφορες μικρότερες παραλλαγές τους- είτε μιλάνε στο όνομα του δήθεν «εκσυγχρονισμού» είτε της «επικαιρότητας του σοσιαλισμού», διαφοροποιούμενοι μόνο στις φράσεις και τους τίτλους που χρησιμοποιούν («δημοκρατική συνεργασία», «λαϊκή συμμαχία», «συμπόρευση» κλπ) αλλά κλείνοντας, το ίδιο ερμητικά, τα μάτια στα διδάγματα της ιστορικής πραγματικότητας, βυθίζονται όλο και βαθύτερα στον κοινοβουλευτικό κρετινισμό και στις καταστροφικές, για την εργατική τάξη, «λαϊκομετωπικές» πολιτικές του ταξικού συμβιβασμού. Που το εργατικό κίνημα, ελεγχόμενο από τους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς και τις ρεφορμιστικές συμβιβαστικές ηγεσίες, αφήνεται να σφαδάζει κάτω από την καπιταλιστική επίθεση διασπασμένο, ανοργάνωτο και χωρίς συντονισμό. Που στη βάση των ολέθριων συνεπειών της καπιταλιστικής κρίσης και αποσύνθεσης, της συμβιβαστικότητας των ηγεσιών της αριστεράς και της αδυναμίας του πολυκομματιασμένου εργατικού κινήματος να οδηγήσει την κοινωνία έξω από την καπιταλιστική αποσύνθεση, προς την σοσιαλιστική διέξοδο, ο φασισμός παρασέρνει στη αντεργατική του δημαγωγία όλο και περισσότερους απελπισμένους και κατεστραμμένους μικροαστούς και εξαθλιωμένους άνεργους. Μέσα σ' αυτό τον συνδυασμό των εκρηκτικών συνθηκών, η μαρξιστική ανάλυση του Π. Πουλιόπουλου και τα επαναστατικά του συμπεράσματα αποτελούν πολύτιμο εργαλείο στην πάλη κάθε πρωτοπόρου εργάτη, κάθε κομμουνιστή αγωνιστή, στον απελευθερωτικό αγώνα ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Χ.Σ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

του Παντελή Πουλιόπουλου - (14 Ιουλίου 1935)

Η «καθαρή», ή «πραγματική». Δημοκρατία είναι μονάχα μια υποκριτική φράση των Φιλελευθέρων, προορισμένη να εξαπατήσει τους εργάτες. Η ιστορία ξέρει μονάχα την Αστική δημοκρατία που αντικατέστησε το Φεουδαλισμό, και την Εργατική δημοκρατία που παίρνει τη θέση της Αστικής. Η Αστική δημοκρατία, όσο κι αν αποτελεί μια πρόοδο κολοσσιαία σχετικά με το Μεσαίωνα, μένει πάντοτε, κάτω από το Καπιταλιστικό Καθεστώς, ένα σύστημα ανελεύθερο, στενό, ψεύτικο, υποκριτικό, ένας παράδεισος για τούς Πλούσιους, μια παγίδα και μια απάτη για τους Φτωχούς. Σε μια Αστική δημοκρατία δεν είναι το Κοινοβούλιο που λύνει τα βασικά ζητήματα. Γι' αυτά αποφασίζουνε το Χρηματιστήριο και οι Τράπεζες.

N. Λένιν

I Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΜΕΡΙΔΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

1. Ύστερα από το κίνημα του Μάρτη

Η ιστορική σύγκρουση του Φιλελεύθερου με το Λαϊκό κόμμα πήρε το Μάρτη 1935 την ένοπλη μορφή του εμφύλιου πολέμου. Σ' αυτόν νίκησε το Λαϊκό κόμμα και εγκαθίδρυσε από τότε τη δική του δικτατορία καταργώντας και τυπικά το δημοκρατικό Σύνταγμα. Το βενιζελικό κόμμα νικήθηκε στο κίνημα του Μάρτη, μα δεν εκμηδενίστηκε. Κρατάει γερές θέσεις που τις επεκτείνει. Και όλη η πολιτική ζωή της χώρας γυρίζει ακόμα σα γύρω από ένα άξονα: «τον αντάρτη της Χαλέπας», που και πάλι «εγκαταλείπει την πολιτική σκηνή», μα μόνο για να οργανώσει, όπως είπε στην Κάσο, «πενήντα χρόνων εμφύλιο πόλεμο».

2. Ο συντηρητισμός του Λαϊκού Κόμματος

Τα δύο κόμματα διαμορφώθηκαν από τις ιδιαίτερες συνθήκες της πολιτικής εξέλιξης μας σε δύο αληθινά πολιτικοστρατιωτικά συγκροτήματα. Οι κλίκες των αξιωματικών επηρεάζουν από καιρό στην Ελλάδα σταθερά το μηχανισμό της πολιτικής εξέλιξης. Η αντίθεση των δύο συγκροτημάτων δεν είναι ανάμεσα σε δύο διαφορετικές τάξεις. Γίνεται μέσα στην ίδια τάξη. Είναι τα δύο μεγάλα κόμματα της καπιταλιστικής τάξης στην Ελλάδα. Εκπροσωπούν ιστορικά το Φιλελεύθερο και το Συντηρητικό κόμμα αυτής της τάξης. Όσοι παριστάνουν το Λαϊκό για κόμμα της Φεουδαρχίας ή για «αστικοτσιφλικάδικο» φανερώνουν τον κοινωνιολογικό αναλφαβητισμό τους. Ξεγελάστηκαν από τη συντηρητική νοοτροπία και το σύνδεσμο των Λαϊκών με τις παλιές αριστοκρατικές παραδόσεις. Οι παλιοί τσιφλικάδες, έξω από λιγοστές εξαιρέσεις, έχουν από καιρό γίνει καπιταλιστές, εισοδηματίες ή επιχειρηματίες. Μοιράστηκαν στα δύο μεγάλα κόμματα της αστικής τάξης. Οι εσωτερικές αντιφάσεις που διατήρησε το Λαϊκό από την ιδιαίτερη ιστορική του προέλευση, η βασιλική του παράδοση, η προγουδικού τύπου φαυλοκρατία του, γενικά ο ιδεολογικός του συντηρητισμός, καθόλου δεν το εμπόδισαν να εφαρμόζει ζει, χρόνια τώρα, σε όλα τα πεδία, την πολιτική της μεγάλης αστικής τάξης που του εμπιστεύτηκε την εξουσία.

3. Ο φιλελευθερισμός ξεψύχησε

Ιστορικά το βενιζελικό κόμμα των Φιλελευθέρων (1910 – 1920) ενσάρκωσε την αστική «ανόρθωση», δηλαδή το συγχρονισμό της χώρας πάνω στο πρότυπο των προχωρημένων καπιταλιστικών χωρών της Ευρώπης. Γι' αυτό στάθηκε και ο πιο συνεπής και αποφασιστικός εκπρόσωπος της ιμπεριαλιστικής πολιτικής της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας. Στη σύγχρονη όμως εποχή της καπιταλιστικής παρακμής, οι ουσιώδεις διαφορές ανάμεσα στη συντηρητική και τη φιλελεύθερη μερίδα της αστικής τάξης εξαφανίστηκαν. Ο φιλελευθερισμός εγκαταλείφτηκε σε όλες τις χώρες, και τα φιλελεύθερα κόμματα, όπου δε διαλύθηκαν, πέρασαν στις θέσεις της Αντίδρασης. Τα «προοδευτικά» συνθήματα του παρελθόντος, που μ' αυτά προσπαθεί να συντηρηθεί ο φιλελευθερισμός, είναι καθαρή δημαγωγική ψευτιά και έρχονται κάθε μέρα σε αντίθεση με την πράξη του. Στην Ελλάδα ο φιλελευθερισμός ξεψύχησε πριν ακόμα οι λαϊκές μάζες γνωρίσουν τις δημοκρατικές

ελευθερίες και τις οικονομικο - κοινωνικές μεταρρυθμίσεις των προχωρημένων χωρών της Ευρώπης. Ο Βενιζέλος στάθηκε ο πρώτος στραγγαλιστής των εργατικών καταχτήσεων κι ο πρωτεργάτης της απολυταρχικής μεταρρύθμισης του δημοκρατικού Συντάγματος.

4. Οι ρίζες του εμφυλίου πολέμου

Με όλη όμως την τόσο σχετική και ιστορική σημασία των διαφορών τους, η αντίθεση λαϊκών και βενιζελικών πήρε σήμερα την οξύτητα του εμφυλίου πολέμου. Γενικά, η αστική τάξη, στην εποχή που περνάμε δεν έχει ζωτικότητα για μεγάλους οξείες ενδοταξικούς αγώνες. Αυτοί σύντομα εκφυλίζονται με συμβιβασμούς ή υποχωρήσεις της μιας στην άλλη μερίδα. Η σημερινή οξύτατη ενδοαστική σύγκρουση στην Ελλάδα έχει σε τελευταία ανάλυση τις ρίζες της στις τεράστιες δυσχέρειες της κεφαλαιοκρατίας να αντιμετωπίσει τα φοβερὰ και πολύμορφα προβλήματα και τις ασυμφιλίωτες αντιθέσεις των συμφερόντων που γέννησε η κρίση της αστικής οικονομίας και ο αντίκτυπος της γενικής κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Βγαίνει από τις απεγνωσμένες της προσπάθειες να προφυλάξει το πολιτικό και κοινωνικό οικοδόμημα της ταξικής κυριαρχίας από ένα απειλητικό ξέσπασμα των ταξικών αντιθέσεων. Επειδή λείπει το ικανό κόμμα του προλεταριάτου, ο πυρετός των μαζών που εξεγείρονται αυτόματα από την προοδευτική χειροτέρευση της ζωής τους και από την πολιτική καταπίεση, διοχετεύεται στα δύο αστικά συγκροτήματα. Δίνει στην αντίθεση τους την πιο μεγάλη οξύτητα γύρω από τα παλιά δημαγωγικά συνθήματα που ξαναζωντανεύουν σα βρικόλακες. Στη σύγκρουση δίνουν σήμερα καινούργια ένταση οι αναπόφευκτες αντιθέσεις που γεννάει ή προβληματική και αδιέξοδη θέση της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας στη διεθνή πολιτική: Η αντιμετώπιση της εσωτερικής και εξωτερικής προετοιμασίας για τον πόλεμο που έρχεται.

5. Πως ανακινήθηκε το ζήτημα της παλινόρθωσης

Το Λαϊκό κόμμα δεν έχει τη γερή, συμπαγή συγκρότηση και ενότητα των μεγάλων συντηρητικών κομμάτων στις ευρωπαϊκές χώρες. Η δικτατορία του είναι ασταθής, όχι ολοκληρωμένη, και ταλαντεύεται. Γι' αυτό δεν ικανοποιεί τις ανησυχίες του συνόλου της κεφαλαιοκρατίας. Αν έλλειπαν οι ουσιώδεις αυτοί όροι, δε θα μπορούσε καθόλου ένας χρεοκοπημένος αυλικός μηχανορράφος, ο στρατηγός Μεταξάς, να εξαναγκάσει το κόμμα αυτό να ξαναθέσει ζήτημα παλινόρθωσης. Η μανούβρα του στηρίχτηκε στην εξέγερση των καθυστερημένων μαζών του Λαϊκού κόμματος, της Παλιάς Ελλάδας ιδίως, ενάντια στους «δημοκρατικούς» κινηματίες. Η βασιλική παράδοση σ' αυτές τις μάζες δεν είχε σβήσει. Γιατί στις συνθήκες της καπιταλιστικής παρακμής όπου εγκαθιδρύθηκε καθυστερημένα στη χώρα μας, η αστική δημοκρατία δεν έδωσε και δε μπορούσε να δώσει στις μάζες άλλο τίποτα έξω από αθλιότητα, πολιτική καταπίεση και στρατιωτικά πραξικοπήματα.

Η σχετικότητα της αντίθεσης των δύο μεγάλων αστικών κομμάτων στο ζήτημα του πολιτεύματος είναι ακόμα πιο ανάγλυφη. Οι ουσιώδεις «δημοκρατικοί θεσμοί» οι αναγκαίοι για την απελευθέρωση από τους φεουδαρχικούς φραγμούς και για την ανάπτυξη των αστικών σχέσεων η «Λαϊκή κυριαρχία» με ένα αστικό κοινοβούλιο που να διορίζει τυπικά την κυβέρνηση— καθολική ψηφοφορία — αστική διαμόρφωση των οργάνων του κράτους κλπ.) είχαν ολοκληρωτικά επιβληθεί από το 1864 και κάτω από τον βασιλικό θεσμό. Το Φιλελεύθερο κόμμα δε στάθηκε ποτέ του κατ' αρχήν κατά του βασιλικού θεσμού. Ούτε κανένα σοβαρό μικροαστικό κόμμα στάθηκε πρωταγωνιστής μέσα στο λαό για τη δημοκρατία⁽¹⁾ Αυτή επιβλήθηκε στην κεφαλαιοκρατία σα συνέπεια της μικρασιατικής καταστροφής, για να διοχετευτεί ή επαναστατική έγερση του Λαού ενάντια στον «υπαίτιο της εθνικής συμφοράς Θρόνο» κι όχι ενάντια στον αληθινό υπεύθυνο, την ιμπεριαλιστική κεφαλαιοκρατία.

6. Γύρω από τί πραγματικά διεξάγεται η ενδοαστική πάλη

Εκείνο που απασχολεί σήμερα την κατέχουσα τάξη στο σύνολο είναι: ποιά η σκοπιμότερη μορφή για την απολυταρχική συγκέντρωση της εξουσίας. Οι κοινοβουλευτικές πολυτέλειες και τα υπολείμματα λαϊκών ελευθεριών έχουν γίνει ασυμβίβαστα με τα συμφέροντα της κυριαρχίας αυτής της τάξης στην Ελλάδα, όπως και σ' όλες τις άλλες καπιταλιστικές χώρες. Καμιά απόλυτα αντίθεση δεν υπάρχει σ' αυτό βασικό προσανατολισμό ανάμεσα στα δύο μεγάλα αστικά κόμματα, διαφορά τους είναι στον τύπο: προεδρική ή στρατιωτική ή αυλική δικτατορία του Κεφαλαίου; Σ' αυτό τα πεδία μετατοπίστηκε σήμερα η οξύτατη σύγκρουση των δύο στρατιωτικοπολιτικών συγκροτημάτων της μπουρζουαζίας. Δε θα τη λύσει τη σύγκρουση η στατιστική ενός δημοψηφίσματος. Το σταλινικό σύνθημα «απόλυτα ελεύθερες εκλογές» είναι καθαρή

πολιτική απάτη. Τέτοιες εκλογές δε μπορούν να σταθούν μπροστά στις δυνάμεις του χρήματος και της κρατικής βίας που κατέχουν οι αστικές μερίδες.

Αν γίνει το Δημοψήφισμα, θα είναι μια στιγμή στην πάλη για το δημογωγικό τράβηγμα των μαζών. Τη σύγκρουση θα τη λύσει ο «δυναμισμός», κατά την κυνική φρασεολογία του Μεταξά, και η βίαιη ακόμα αντιπαράθεση των δυνάμεων έξω από τις κάλπες άλλη μια φορά ή στρατιωτικό πραξικόπημα. Γιατί στο Μάρτη δεν έχασε η ισορροπία, μ' όλη τη μερική ήττα των βενιζελικών. Αν τώρα νικήσουν αυτοί, θα πάνε για μια προεδρική δικτατορία του Βενιζέλου ή μια στρατιωτική του «δημοκρατικού στρατού». Αν νικηθούν οριστικά, θα τραβήξουν οι νικητές όχι για μια δικτατορία του Γεωργίου Γλύξμπουργκ, που είναι ένα απλό ξόανο κι ένας ανεπίσημος ηλίθιος, αλλά για τη δικτατορία μιας Αυλικής Καμαρίλας, με κεντρική φιγούρα τον Κονδύλη ή το Μεταξά ή κάποιον άλλο. Τάσεις συμβιβαστικές για μια κοινή δικτατορία, προεδρική ή αυλική, με ένα ξεφτισμένο κοινοβουλευτικό μανδύα υπάρχουνε σήμερα αδύναμες («ουδετερότητα του Τσαλδάρη», «δημοκρατική» πτέρυγα του Λαϊκού, συγκρότημα «Ελευθέρου Βήματος»). Οι αστοί συνταγματολόγοι και οι «συνεπείς δημοκράτες» σαν τον κ. Σβώλο, που από τις φιλελεύθερες εφημερίδες φιλολογούνε, στις σημερινές κρίσιμες στιγμές, για «βασιλευόμενες» και «αβασίλευτες δημοκρατίες», «προστασίες των μειονοψηφιών» μέσα στην «προοδευτικώς εξελισσόμενη αστική δημοκρατία» κλπ., παίζουνε κι αυτοί το δικό τους ρόλο: Βοηθάνε το «δημοκρατικό» δικτατορικό συγκρότημα τραβώντας ,με την επιστημονικοφανή σύγχυση, τις μικροαστικές μάζες γύρω από τα απατηλά «δημοκρατικά» συνθήματα του. Ο «Ριζοσπάστης» διευκολύνει εγκληματικά τη δουλειά τους αυτή και μέσα στην εργατική τάξη.

Στην πορεία και σ' αυτήν την έκβαση της ενδοαστικής σύγκρουσης, παράλληλα με τους εσωτερικούς συντελεστές (κίνηση των λαϊκών μαζών και οριστικό καταστάλαγμα των αμφιταλαντευόμενων κύκλων της κεφαλαιοκρατίας) , θάχουν αποφασιστική επίδραση οι μηχανοραφίες των ιμπεριαλιστικών Δυνάμεων και του ξένου κεφαλαίου, που ακόμα δεν πήραν κι αυτές ξεκαθαρισμένη μορφή (Βαλκανικό Σύμφωνο και Μικρή Αντάντ — γαλλορωσική συμμαχία — προσέγγιση ελληνοϊταλική — αγγλική Αυλή και αγγλική Φινάντσα — προσέγγιση αγγλογερμανική κλπ).

Η ανεξάρτητη από την άλλη μεριά επέμβαση της εργατικής τάξης και των συμμάχων της φτωχών στρωμάτων στο στίβο του πολιτικού αγώνα που άρχισε, μπορεί να δώσει στη δυναμική του μια διαφορετική τροπή, ολότελα αναπάντεχη για την κυρίαρχη τάξη, και ν' ανοίξει προοπτικές στο επαναστατικό κίνημα του προλεταριάτου, που δε θα τις φαντάζονταν ούτε οι πιο τολμηροί πρωτοπόροι του.

Αντικειμενικά οι προοπτικές αυτές ανοίγονταν από το Μάρτη 1935. Το ΚΚΕ και η κεντρική του διοίκηση ενσάρκωσαν τότε την άρνηση αυτών των προοπτικών με την ανεχτική και ευνοϊκή τους στάση απέναντι στην τσαλδαροκονδυλική Δικτατορία τις μέρες του Μάρτη (εφαρμογή της φιλοτσαλδαρικής πολιτικής της σταλινικής διπλωματίας: «Βαλκανικό Σύμφωνο»)⁽²⁾.

Ό «Δημοκρατικός Συνασπισμός» του ΚΚΕ σήμερα, δηλαδή η προδοτική συμμαχία με το δικτατορικό σχηματισμό της φιλελεύθερης μπουρζουαζίας, θα ήταν η πιο επαισχυνη χρεοκοπία του εργατικού κινήματος σαν ανεξάρτητου ταξικού κινήματος.

II

Ο "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ,, ΤΟΥ ΚΚΕ

Η εργατική τάξη καλείται να ρίξει τις δυνάμεις της στο στίβο της μεγάλης πολιτικής σύγκρουσης που αγκαλιάζει τα πιο φαρδιά στρώματα των εκμεταλλευομένων. Από την τοποθέτηση της, σωστή ή λαθεμένη, θα εξαρτηθεί για μεγάλο διάστημα η τύχη του απελευθερωτικού της κινήματος.

1. Τι είναι ο «Δ. Σ.» στη θεωρία και στην πράξη

Σήμερα κρίνεται πραχτικά και παίρνει μια ανάγλυφη όψη για κάθε εργάτη όλη η πολιτική που η σταλινική

ομάδα έδωσε στο ΚΚΕ το Γενάρη. Ο «Δημοκρατικός Συνασπισμός» των σταλινικών ενσαρκώνει, όπως και οι ίδιοι το διακηρύσσουν, τη συγκεκριμένη πραχτική εφαρμογή των στρατηγικών αποφάσεων της 3ης Ολομέλειας.

Τι είναι ο συνασπισμός αυτός; Πώς μας τον εξηγούν οι εισηγητές του σταλινικοί από το «Ριζοσπάστη»; Και ποιες είναι οι πραχτικές δηλώσεις, όπως τις βλέπουμε φαρδιά - πλατιά δημοσιευμένες στην εφημερίδα τον τελευταίο μήνα; («Ριζοσπάστης» 26-6-1935 «Μιλά το Κομμουνιστικό Κόμμα», και όλα τα κατοπινά φύλλα του). Γίνεται για την «υπεράσπιση του δημοκρατικού πολιτεύματος» και καλούνται όλοι οι «πραγματικοί δημοκράτες», ανεξάρτητα από κόμμα να πουνε τη γνώμη τους από το «Ριζοσπάστη» και να μπουνε στο Συνασπισμό. Πρέπει νάναι ακομμάτιστος και υπερταξικός, αφού θα τον απαρτίσουν οι «συνεπείς δημοκράτες» από όλες τις παρατάξεις, αστικές, μικροαστικές, αγροτικές, εργατικές. Θάναι «παλλαϊκός», δηλαδή αταξικός. Γι' αυτό και ο «Ριζοσπάστης» έπαψε νάναι όργανο του ΚΚΕ, και έγινε όργανο των διαφόρων αυτών ανεύθυνων προσωπικοτήτων που καλούνται από τους σταλινικούς να διευθύνουν το Συνασπισμό. Αυτοί είναι οι διάφοροι δικηγόροι, λόγιοι, ηθοποιοί, παράγοντες εργατικοί, αγροτικοί ο αρχηγός του «Δημοκρατικού Κόμματος» κ. Παπανδρέου, οι αρχηγοί διαφόρων -αγροτικών» κομμάτων. Καλέστηκε και ο κ. Παπαναστασίου (τούτος όμως αφού πρώτα κάνει κριτική στα παλιά του σφάλματα . Σκοπός του Συνασπισμού είναι να διασώσει και να «συμπληρώσει» την αστική δημοκρατία με σπουδαίες και ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις, να της δώσει το περιβόητο εκείνο «περιεχόμενο», που θα την κάνει «καθαρή», «λαϊκή Δημοκρατία». Πως θα γίνει αυτό: Με μια «παλλαϊκή Εθνοσυνέλευση», που θα βγει από «απόλυτα ελεύθερες εκλογές με αναλογική» (προσέχτε: απόλυτα!). Μια ακομμάτιστη κυβέρνηση που θα έβγαινε από τη νίκη του Συνασπισμού και που θα την αποτελούσαν οι (πάνω προσωπικότητες, το ΚΚΕ ανάλαβε επίσημα την υποχρέωση να την υποστηρίξει. Το πρόγραμμα της θα είναι «πρόγραμμα του λαού» — δώστε προσοχή! — «απόλυτα πραγματοποιήσιμο» (δεν υπάρχει στήλη του «Ριζοσπάστη» που να μην ξαναλέει εκατό φορές αυτό τον emphaticό χαρακτηρισμό) . Και περιλαμβάνει ριζοσπαστικά πράματα, ιδίως την απαλλοτρίωση του ξένου κεφαλαίου και τη σωτηρία του λαού από τα δεινά του πολέμου με δημοψήφισμα περί πολέμου ή ειρήνης. Αλλά στο Συνασπισμό και την κυβέρνηση του πρέπει απαραίτητα νάναι και οι «εκπρόσωποι του Δημοκρατικού Στρατού». Και οι πρώτες επίσημες πράξεις του Συνασπισμού ήταν οι διακηρύξεις του που δημοσίεψε ο Ριζοσπάστης» και όλος ο φιλελεύθερος αστικός τύπος από τον Πειραιά, Θεσσαλονίκη, Λάρισα, Τρίκαλα, Πάτρα κλπ. Οι τοπικές οργανώσεις Κομμουνιστικού κόμματος, του Βενιζελικού κόμματος και της Φιλελεύθερης Νεολαίας, η Δημοκρατική Άμυνα και ο Δημοκρατικός Φρουρός (οι συνωμοτικές στρατιωτικές οργανώσεις που κάνανε το πλαστηρικό κίνημα του Μάρτη) , το Καφανταρικό κόμμα, το κόμμα του Παπανδρέου, του Παπαναστασίου κλπ. — «όλες οι δημοκρατικές οργανώσεις» λένε τα ανακοινωθέντα— με τηλεγραφήματα στους «δημοκρατικούς αρχηγούς» και στο λαό διακηρύσσουν τη θέληση τους να «διατηρήσουν και να αναπτύξουν το Πολίτευμα εις αληθή Δημοκρατίαν». Και «γενική αμνηστία σε όλους τούς δημοκράτες αντιφασίστες», εργάτες και «εκπρόσωπους του δημοκρατικού στρατού» (δεν καθορίζεται αν η αμνηστία των σταλινικών ξεκινώντας από τον Παρτσαλιδή θα φτάνει ως τον Τσιγάντε, το Γο-νατά και τον Πλαστήρα, τον αρχηγό της «συνασπισμένης» Δημοκρατικής Άμυνας, ή θα σταματάει στον «αριστερό» πλαστηρικό συνταγματάρχη [Μπακιρτζή]).

2. Ο «Δ. Σ.» είναι μια προδοσία στην εργατική τάξη

Αυτή είναι η θεωρία και πράξη του σταλινικού Συνασπισμού, όπως τη βλέπουμε να απλώνεται με καταπληχτική τυμπανοκρουσία κάθε μέρα από τα επίσημα και ανεπίσημα όργανα του ΚΚΕ. Το ιστορικό κόμμα του ελληνικού προλεταριάτου αγκαλιασμένο με το κόμμα της φιλελεύθερης Κεφαλαιοκρατίας, με τις милитарιστικές της κλίκες, με όλους τους πολιτικούς αγύρτες του «αριστερισμού», με τον πρωτεργάτη της Πλαστηρικής Διχτατορίας του 1922 και το Δολοφόνο των εργατών του Πασαλιμανιού — για το σκοπό της «υπεράσπισης της- Δημοκρατίας»! Όλα τα μοτίβα της πολιτικής ζύμωσης του ΚΚΕ άλλαξαν μονομιάς. Δεν υπάρχει πια πρόγραμμα της εργατικής τάξης, που πάει να κερδίσει τούς ταξικούς συμμάχους της. Τώρα έχουμε το «πρόγραμμα του λαού». Με βαθειά αηδία παρακολουθούμε κάθε μέρα το πρώην κομμουνιστικό όργανο να εξυμνεί, όπως κάνουν τα κοινότερα εθνικιστικά φύλλα, τον «ευγενή ελληνικό λαό», «το δημοκρατικό μέλλον της χώρας» που θα το διακινδύνευε η «αντεθνική» δράση τις βασιλείας με την «αντεθνική» της ιστορία. Και ατελείωτη σειρά από γνωστούς πολιτικούς της αστικής Αντίδρασης, από καλοπροαίρετους και εμβρόντητους μικροαστούς με χάος πολιτικής σύγχυσης στο μυαλό τους, από ανθρώπους που αποκοιμήθηκαν το 1910 για να ξυπνήσουν ξαφνικά το 1935, από γνωστούς αποστάτες του εργατικού κινήματος και από πασίγνωστους πολιτικάντηδες και εχθρούς της εργατικής τάξης, αναλάβανε με όλη την άνεση τους από τις στήλες του οργάνου αυτού να διδάξουν στα 1935, ύστερα από 16 χρόνια οργανωμένο επαναστατικό εργατικό κίνημα, πόσον απαραίτητη είναι σήμερα «η συμμαχία συνειδήσεων» του

καπιταλιστικού συγκροτήματος του

«Ελευθέρου Βήματος» με του προλεταριάτου κάτω από τη διεύθυνση προσώπων «γενικού κύρους», για να σωθεί η εργατική τάξη από τον κίνδυνο του «φασισμού». Ο «Ριζοσπάστης» έγινε όργανο καθημερινής σύγχυσης των εργατών.

Στους επίμονους αγώνες της κομμουνιστικής αντιπολίτευσης για το ενιαίο μέτωπο όλων των εργατικών οργανώσεων, ο σταλινισμός, από 1927 ως το 1933, αντιτάχτηκε με λύσσα φωνάζοντας πως όλοι έξω απ' το ΚΚΕ είναι «φασίστες», πως εμείς ήμασταν «διαλυτές» («λικβινταριστές») επειδή ζητούσαμε τη συμμαχία πάλης με τις μη κομμουνιστικές οργανώσεις των εργατών. Τώρα, καταπτοημένος μπροστά στο κύμα αντίδρασης, διαλύει τον κομμουνισμό μέσα σ' ένα άμορφο «παλλαϊκό μάζωμα με όλους τούς «σοσιαλφασίστες» και «αγροτοφασίστες» παράγοντες (και βενιζελικούς!) εναντίον του φασισμού! Τώρα εμείς είμαστε «αιρετικοί» γιατί ζητούμε, όπως πάντα, όχι μόνο διαπραγματεύσεις με τούς ηγέτες, μα ένα αληθινό ενιαίο εργατικό μέτωπο με τις οργανώσεις με τις μάζες από τη βάση, τις επιχειρήσεις και τα συνδικάτα, ίσαμε την κορφή. Τι ιστορία εκδικείται σκληρά!

Πέρσι ή μαρξιστική αριστερά απόδειχνε στο πεδίο της θεωρίας ότι είναι μεγάλη αντιδραστική ουτοπία στις σημερινές συνθήκες ένα ενδιάμεσο καθεστώς μιας «δημοκρατικής συγκυβέρνησης των μεσαιών στρωμάτων με τούς εργάτες» για τη «συμπλήρωση της Αστικής δημοκρατίας». Αποδείχναμε ότι μια τέτοια στρατηγική επιδίωξη θα έκανε την εργατική τάξη ουρά των «δημοκρατικών» κομμάτων της αστικής τάξης⁽³⁾.

Κόμματα μικροαστικά ή αγροτικά της επαναστατικής μικροαστικής δημοκρατίας δεν υπήρξαν στην Ελλάδα, και όσοι πολιτικοί αγύρτες πήραν κατά καιρούς τέτοια ψευδώνυμα αποδείχτηκαν απλοί πράκτορες των δύο αστικών διχτατορικών συγκροτημάτων (Σοφιανόπουλος, Τανούλας, Μυλωνάς κλπ.). Από την άσπλαχνη λογική της πραγματικότητας ο «Δημοκρατικός Συνασπισμός» των σταλινικών δε μπορούσε πραγματοποιηθεί αλλιώς παρά μόνο με τη μορφή του τωρινού καταντήματος. Η εργατική τάξη καλείται από τούς σταλινικούς να συμμαχεί με τούς πλαστηρικούς και τούς βενιζελικούς για τη «συμπλήρωση της αστικοδημοκρατικής επανάστασης»! Το Μάρτη ανεχτήκαμε και ευνοήσαμε παθητικά και άμεσα την τσαλδαροκονδυλική διχτατορία. Στην αυριανή σύγκρουση των δύο διχτατορικών συγκροτημάτων, οι εργάτες θα στηρίξουν το σύμμαχό τους «εκπρόσωπο του Δημοκρατικού Στρατού» που θα στήσει τη Διχτατορία τη «δημοκρατική» της ελληνικής Πλουτοκρατίας! Είναι μοναδική στην ιστορία η απάρνηση της Ταξικής Ανεξαρτησίας του Προλεταριάτου. Είναι μια καθαρή Προδοσία του. Είναι πρώτη φορά που η Κομμουνιστική Αριστερά χρησιμοποιεί την τραγική αυτή και πολύ υπεύθυνη λέξη, υστέρτα από 9 χρόνων ενδοκομματικούς αγώνες⁽⁴⁾.

3. Η αναισχυντία και ο τυχοδιωκτισμός της σταλινικής κλίκας

Στο ίδιο φύλλο του «Ριζοσπάστη» που δημοσίευε θριαμβικά το πρώτο προδοτικό ανακοινωθέν του Πειραιά (8.7.1935), στην άλλη σελίδα γινότανε η «θεωρητική» ανάλυση του Κάπα. Σαν ανύποπτος από τη ζωντανή πράξη του Συνασπισμού του, κάνει φτηνή φιλολογία για την... «ηγemonία του προλεταριάτου», για τις... «κύριες εξωκοινοβουλευτικές μορφές πάλης», για τούς «αντιδημοκρατικούς καπιταλιστές», και για άλλα λενινιστικά καρυκεύματα που θα κάνουν καλοχώνευτη για τούς εργάτες τη βενιζελοσταλινική πολιτική του Πράξη. Και εκεί προσπαθεί να σκεπάσει άνανδρα την Ατιμία, λέγοντας πως δεν πρέπει να γινόμαστε ουρά των αστικών κομμάτων, όπως έκανε η Κομμουνιστική Οργάνωση του Πειραιά! Σα να μην είναι η πράξη αυτή επίσημη πράξη της ίδιας της διοίκησης του ΚΚΕ! Σα να μην εφαρμόζεται η ίδια πολιτική της «αστικής ουράς» κάθε μέρα από όλο το Κόμμα σε όλη τη χώρα, με ακόμα πιο ανοιχτή ξετσιπωσιά! Σα να μην προπαγανδίζεται από όλα τα σταλινικά όργανα κάθε μέρα ώσπου να χορτάσει από αηδία κάθε σκεφτόμενο εργάτη! Δεν πρόκειται πια για μια απλή κεντρική διπλοπροσωπία. Είναι το αλάνθαστο σημάδι ότι η ομάδα που διοικεί αυτό το κόμμα έχει σήμερα καταντήσει μια κλίκα από μισθωτούς κατεργαριούς και ηλίθιους.

Όπως έγινε στις αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας, έτσι και τώρα: τα λενινιστικά καρυκεύματα του Συνασπισμού συνοδεύονται από τούς εισηγητές τους με πληθωρικά επαναστατικοπαλληκαριστικά συνθήματα για το «πρόβλημα της εξουσίας που ωριμάζει σε επίκαιρο», για «άμεση δράση εξωκοινοβουλευτική», «καθόδους» κλπ. Πραχτικά οι τάσεις αυτές θα μπορούσαν να οδηγήσουν τη σταλινική γραφειοκρατία — όταν πια η πολιτική της τη φέρει στο χείλος της αβύσσου — σε ενέργειες τυχοδιωχτικού πούτισσισμού. Μέσα στην εξέλιξη της τωρινής ενδοαστικής σύγκρουσης και με την ιδεολογική διάλυση και οργανωτική εξάρθρωση που θα έχει ως τότε φέρει ο Συνασπισμός στο προλεταριάτο — τέτοιες τυχοδιωχτικές ενέργειες του ΚΚΕ ένα μόνο ολέθριο αποτέλεσμα θα είχαν: να ρίξουν κάτω από το μαχαίρι της ωμής Αντίδρασης μερικούς επαναστάτες εργάτες και να επιταχύνουν την επιβολή της με την πιο άγρια μορφή.

4. Η «κριτική της Δεξιάς στο «Δ.Σ.».

Οι λιγιστοί που απόμειναν ελεύθεροι σκοπευτές της Δεξιάς βρίσκονται κι αυτοί σε αμηχανία τώρα να συμβιάσουν αυτά τα αίσχη με την δηλωμένη συμπάθεια τους στο «γενικά ορθό προσανατολισμό της 6ης ολομέλειας». Δεν είναι, λένε, αυτά λογική συνέπεια του. Παραγνωρίζουν και τώρα αμετανόητα όχι μόνο τα βασικά διδάγματα της μαρξιστικής θεωρίας, όχι μόνο τα τόσα παραδείγματα της ιστορικής πείρας του εθνικού εργατικού κινήματος. Παραγνωρίζουν και τον ίδιο πολιτικό χάρτη της χώρας στην εποχή που ζούμε της αστικής παρακμής.

Που είναι, έξω από το προλεταριάτο, τα αυτόνομα κόμματα της μικροαστικής δημοκρατίας, που θα ενσαρκώσουν, μαζί με το εργατικό, την «ενδιάμεση εργατοφτωχομεσαία αστικοδημοκρατική συγκυβέρνηση» σαν καθεστώς πολιτικοοικονομικό ιδιαίτερο πριν από τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία; Που άλλου μπορεί λογικά να καταλήξει η πολιτική για ένα τέτοιο Συνασπισμό, με τις συγκεκριμένες τωρινές ελληνικές συνθήκες, παρά μόνο στο βενιζελοσταλινικό έκτρωμα που βλέπουμε;

Ο «Δημοκρατικός Συνασπισμός» είναι ο ζωντανός καθρέφτης στρατηγικής για την «αστικοδημοκρατική ολοκλήρωση». Η ζωή άρπαξε με σκληράδα τα ομορφοδουλεμένα θεωρητικά καλούπια και τάκανε χίλια κομμάτια.

Δεν υπάρχουν όμως σήμερα ζωηρές τάσεις σε στρώματα μικροαστικά για ριζοσπαστικές αστικοδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις; Αναμφίβολα ναι. Η μαρξιστική αριστερά δεν τράβηξε ουδέ στιγμή τα μάτια της από αυτόν τον παράγοντα. Αν υπήρχε ένα μαρξιστικό εργατικό κόμμα, θα μπορούσε από τις τάσεις αυτές να κερδίσει πολύτιμους σύμμαχους για το επαναστατικό κίνημα της εργατικής τάξης και για την επιβολή πολιτικών και οικονομικών κατακτήσεων για τους εκμεταλλευόμενους. Δεν θα τις άφηνε να γίνουν «αστική ουρά», θα τις έκανε εργατικούς σύμμαχους (γιατί μόνον βοηθοί, σύμμαχοι, ακόλουθοι μπορούν να γίνουν οι μικροαστοί και χωρικοί, στις δύο κύριες τάξεις της πόλης, την αστική είτε την εργατική) .

Τι τραγική όμως ειρωνεία! Τις ριζοσπαστικές αστικοδημοκρατικές τάσεις της μικρομπουρζουαζίας, αντί να τις βρούμε έξω από το εργατικό κίνημα, τις συναντάμε ιδιόμορφα περιπλεγμένες με την πορεία του εκφυλισμού του ΚΚΕ. Ας κάνουμε κοντολογίς την ιστορική ανασκόπηση αυτής της πορείας εμείς από την Κομμουνιστική Αριστερά, που οχτώ ολόκληρα χρόνια αγωνιζόμαστε ένα σκληρό αγώνα, μέσα και έξω από το κόμμα αυτό, για να διασωθεί από τον εκφυλισμό και να ξαναγεννηθεί σε μαρξιστικές βάσεις.

5. Το ΚΚΕ εκφυλίστηκε. Εμπρός για το νέο Επαναστατικό κόμμα του προλεταριάτου!

Στην χώρα μας οι ιδιαίτερες ιστορικές συνθήκες της σχετικά καθυστερημένης καπιταλιστικής εξέλιξης – που συνέπεσε με την γενική παρακμή του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος — δεν επέτρεψε τη «δημιουργία αυτόνομων κομμάτων της μικροαστικής δημοκρατίας στην ύπαιθρο ή στην πόλη. Οι διάφορες προσπάθειες σ' αυτή την κατεύθυνση, όσες δεν κατόνησαν σε φαιδρές αποτυχίες, δώσανε μόνο στα δύο κόμματα της αστικής τάξης μερικούς καλοπληρωμένους «ριζοσπαστικούς» πράκτορες τους μέσα στις ανήσυχες μικροαστικές μάζες.

Ο γραφειοκρατικός — δηλαδή ο εθνικιστικός και μικροαστικός- εκφυλισμός της Κομμουνιστικής Διεθνούς συγχρονίστηκε στην Ελλάδα με την ανάπτυξη ριζοσπαστικών τάσεων στις προοδευτικά εξαθλιωμένες μικροαστικές, χωρικές και προσφυγικές μάζες. Απογοητευμένες αυτές από τα αστικά κόμματα της λαϊκής συμφοράς διοχετεύουν το μικροαστικό ριζοσπαστισμό τους στο ΚΚΕ, την ίδια στιγμή που το κόμμα αυτό, κάτω από την επίδραση της σοβιετικής γραφειοκρατίας, εγκαταλείπει τις παλιές θέσεις μιας ανεξάρτητης πολιτικής του επαναστατικού προλεταριάτου. Η πρόσφατη εκλογική επιτυχία του ΕΜΕΑ, κατά το μεγαλύτερο μέρος, οφείλεται σε βενιζελικούς ψήφους, που — για λόγους άσχετους με το πρόγραμμα του ΕΜΕΑ — ξέφυγαν από την αποχή, και σε τέτοιες μικροαστικές τάσεις. Η χρεοκοπία του ΚΚΕ στα γεγονότα του Μάρτη, η εξάρθρωση των συνδικάτων του, η αδυναμία του να κινητοποιήσει το προλεταριάτο κι ο περιορισμός του σε εφημεριδογραφικούς θορύβους, φανερώνουν ότι οι «εκλογικοί θρίαμβοι» του κόμματος αυτού δεν έχουνε καμιά σχέση με την αύξηση της επιρροής ενός επαναστατικού κόμματος του προλεταριάτου.

Έτσι οι μικροαστικές τάσεις αποκτούνε μian αποφασιστική επίδραση μέσα σ' αυτό το κόμμα και το διαποτίζουν από όλους τούς πόρους του. Μέσα από αυτή την πορεία πάει να προκύψει και στη χώρα μας ένα ιδιότυπο κόμμα της μικροαστικής δημοκρατίας: Το εκφυλισμένο παλιό εργατικό ΚΚΕ. Διατηρώντας όλη την παραδομένη φρασεολογική τυπικότητα του «λενινισμού» και με την αίγλη της ΕΣΣΔ, συνδέεται με την εργατική τάξη, μα αποτελεί ένα εμποδιστικό φραγμό στην ταξική της συνειδητοποίηση και στην προοδευτική ανάπτυξη του επαναστατικού της κινήματος. Ο ιστορικός ρόλος που επιφυλάσσεται στο κόμμα αυτό είναι

γενικά ο ίδιος που παίζανε και θα παίζουν πάντα στη σημερινή εποχή όλα τα μικροαστικά κόμματα σε όλες τις αστικές χώρες: «αριστερός» βοηθός της καπιταλιστικής Αντίδρασης. Όταν οι μικροαστικές μάζες θα απογοητευθούν σίγουρα από τη διάψευση των απατηλών του υποσχέσεων (δεν είναι απάτη πώς ο πόλεμος μπορεί να καταργηθεί με δημοψηφίσματα; πως μια αστική εθνοσυνέλευση και μια κυβέρνηση Παπανδρέου... Θεού, «δημοκρατικών αξιωματικών» και Καλομοίρη θα απαλλοτριώσει το ξένο κεφάλαιο; πώς μια «εθνοσυνέλευση εκλεγμένη από απόλυτα ελεύθερες αναλογικές εκλογές» θα βγάλει το λαό από την καταστροφή κάτω από την καπιταλιστική κυριαρχία; κλπ. κλπ.)—τότε από το κόμμα της ψευτοεπαναστατικής ελπίδας οι μικροαστοί θα στραφούν στο κόμμα της αντεπαναστατικής απελπισίας, δηλαδή στον πραγματικό φασισμό. Γιατί αυτός θα διαδεχότανε, μέσα σε τέτοιες συνθήκες κοινωνικής αναστάτωσης, τις δικτατορίες, αυλικές ή «δημοκρατικές», που αναπόφευκτα θα χρεοκοπήσουν.

Την τραγική διάλυση των Κομμουνιστικών Κομμάτων την είδαμε κιόλας στις μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες. Το Γερμανικό ΚΚ τσακίστηκε από το φασισμό γιατί τυχοδιωχτικά εξομοίωσε μ' αυτόν και τη μικροαστική δημοκρατία (Σοσιαλδημοκρατία) και την αστική δημοκρατία (Καθολικό Κέντρο). Στη Γαλλία το ΚΚ, αντίθετα, διαλύεται κι αυτό ιδεολογικά και πολιτικά μπρος τα μάτια μας μέσα σ' έναν αταξικό εθνικιστικό συνασπισμό μαζί με τούς Ριζοσπάστες μικροαστούς «αντιφασίστες» για την εθνική άμυνα του γαλλικού милитарισμού και ιμπεριαλισμού κάτω από την αιγίδα της σοβιετικής διπλωματίας. Η ΚΔ στα χέρια του γραφειοκρατικού Κεντρισμού και της εκφυλισμένης σοβιετικής γραφειοκρατίας χρεοκόπησε στο σύνολο της. Να γιατί λέμε ότι και το ΚΚΕ χάθηκε ως επαναστατικό κόμμα για την εργατική τάξη. Να γιατί πιστεύουμε απατηλές τις ελπίδες της Δεξιάς, ότι τα «λενινιστικά» καρυκεύματα του Κάπα προοιωνίζουν ένα ξαναγύρισμα των κεντριστών στις θέσεις της εργατικής ανεξαρτησίας με σιωπηλή εγκατάλειψη του προδοτικού Συνασπισμού, όπως έγινε και άλλοτε. Όχι. Δεν πρόκειται για «ταχτική», «διπλωματική μανούβρα» του ΚΚΕ, όπως με αφέλεια θέλουν να πιστεύουν πολλοί εργάτες οπαδοί του. Εδώ έχουμε τώρα τον τέλειο, τον οριστικό εκφυλισμό του κόμματος αυτού. Δεν μπορεί τόσο φοβερές προδοτικές πράξεις να 'ναι απλές μανούβρες, όχι. Γυρισμός δεν υπάρχει πια από τώρα και πέρα. Για το οριστικά εκφυλισμένο ΚΚΕ, περισσότερο ίσως παρά για κάθε εθνικό τμήμα της ΚΔ, αληθεύει σήμερα απόλυτα του ποιητή:

«Lasciate omni speranza voi chi entrate»

(«Αφήστε κάθε ελπίδα όσοι μπαίνετε εδώ μέσα!»)

Η ιστορία έβαλε σταυρό στο ΚΚΕ. Το προλεταριάτο πρέπει και στην Ελλάδα να δημιουργήσει το επαναστατικό κόμμα της τάξης.

Τους τίμιους, τους αδιάφθोरους ταξικά, τους δραστήριους προλετάριους που για την αιγλή της Ρωσικής Επανάστασης παρασύρονται από αυτό το ψεύτικο πια Κομμουνιστικό Κόμμα, έχουμε καθήκον να τούς αποσπάσουμε από την καταστρεπτική επιρροή του Κεντρισμού. Έχουμε καθήκον ιερό σήμερα να αγωνιστούμε για να διαλύσουμε οριστικά τη σταλινική κλίκα. Αυτό είναι το σημαντικότερο επίκαιρο διδάγμα από τωρινά γεγονότα στην Ελλάδα. Και στις εκατοντάδες τα ηρωικά θύματα που κάτω από την ψεύτικη πια κομμουνιστική σημαία αυτού κόμματος βασανίζονται στις φυλακές και στα ξερονήσια, πρέπει με αδερφική υπομονή, συντροφικά να εξηγήσουμε πόσο εγκληματικά και μάταια σπατάλησε τους θησαυρούς της αυτοθυσίας τους μια κλίκα που συμμαχεί ανοιχτά με τους πιο άσπονδους εχθρούς της εργατικής τάξης. Και να τους καλέσουμε να χαρίσουν τους θησαυρούς αυτούς στην Τάξη τους, στο νέο Επαναστατικό της Κόμμα.

III

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗ

1. Τι είναι η «πραγματική» δημοκρατία

«Η «καθαρή», η «πραγματική» Δημοκρατία είναι μονάχα μια υποκριτική φράση των Φιλελευθέρων προορισμένη να εξαπατήσει τούς εργάτες . Η ιστορία ξέρει μονάχα την Αστική δημοκρατία που αντικατέστησε το Φεουδαλισμό, και την Εργατική δημοκρατία που παίρνει τη θέση της Αστικής. Η Αστική δημοκρατία, όσο κι αν αποτελεί στην ιστορία μια πρόοδο κολοσσιαία σχετικά με τον Μεσαίωνα, μένει πάντοτε, κάτω από το καπιταλιστικό Καθεστώς, ένα σύστημα ανελεύθερο, στενό, ψεύτικο, υποκριτικό, ένας παράδεισος για τους πλούσιους, μια παγίδα και μια απάτη για τους φτωχούς.

Σε μια Αστική δημοκρατία δεν είναι το Κοινοβούλιο που λύνει τα αστικά ζητήματα. Γι' αυτά αποφασίζουν το Χρηματιστήριο και οι Τράπεζες.»

Ένας μεγάλος αρχηγός και δάσκαλος της παγκόσμιας εργατικής τάξης μιλάει έτσι, ο Λένιν. Ποιος εργάτης, ποιος εργαζόμενος βιοπαλαιστής στην Ελλάδα δε βλέπει τις ιδέες αυτές επαληθευμένες σήμερα ολοζώντανα από την ίδια του την πείρα;

2. Θα μείνουν «ουδέτεροι» οι εργάτες ;

Λοιπόν, η εργατική τάξη στην πάλη που γίνεται σήμερα της Βασιλείας με τη Δημοκρατία θα μείνει ουδέτερη; (αφού σήμερα, είναι φανερό, δεν έχει τη δύναμη να εγκαθιδρύσει αμέσως τη δική της, την Εργατική δημοκρατία) . Δεν ενδιαφέρει λοιπόν τούς εργάτες ποιο πολίτευμα θα 'ναι ως τότε; Δεν πρέπει λοιπόν να ρίξουν κι αυτοί τη δύναμη τους, στη ζυγαριά και να πάνε με τούς δημοκρατικούς (βενιζελικούς) ενάντια στους βασιλικούς (λαϊκομεταξικούς) , για να μη γίνει Παλινόρθωση (αφού φυσικά η εργατική τάξη σ' όλο τον κόσμο γκρεμίζει μόνο, δεν ξαναστήνει βασιλικούς θρόνους και αυλικές καμαρίλλες) .

Έτσι ρωτάνε οι εργάτες που είναι πολιτικά αμόρφωτοι. Έτσι επίσης βάζουν το ζήτημα πολλοί εχθροί της εργατικής τάξης, που θέλουν να συγχύσουν τα μυαλά των εργατών και να τούς τραβήξουν στα κόμματα της Φιλελεύθερης Πλουτοκρατίας με το υποκριτικό και απατηλό σύνθημα της «καθαρής Δημοκρατίας», που τάχα είναι «καλή και για τούς αστούς και για τούς εργάτες».

Όσοι εργάτες είναι πολιτικά μορφωμένοι, δηλαδή κομμουνιστές, αυτοί καταλαβαίνουν ότι το ζήτημα δεν είναι τόσο απλό. Βάζουνε το αίτημα με έναν ολότελα διαφορετικό τρόπο.

3. Πως βάζουν το ζήτημα οι κομμουνιστές

Η εργατική τάξη βέβαια, όπως σ' όλο τον κόσμο, έτσι και στην Ελλάδα γκρεμίζει μόνο τούς βασιλικούς θρόνους και τις μαύρες τους καμαρίλλες. Δεν ξαναστήνει θρόνους. Είναι όμως μια ξεχωριστή, μια ανεξάρτητη τάξη στη σύγχρονη κοινωνία, ασυμφιλίωτα εχθρική με την αστική τάξη. Η αστική τάξη δεν είναι πάντα ασυμβίβαστη με τούς θρόνους. Μόνο κατά τις περιστάσεις, ολάκερη ή μερικές μερίδες της στρέφονται κατά του θρόνου. Το κόμμα της εργατικής τάξης είναι μια Τρίτη Δύναμη, ανεξάρτητη, ασυμφιλίωτα εχθρική και με τα δύο πολιτικά κόμματα της αστικής τάξης, το δημοκρατικό και το βασιλικό. Οι Κομμουνιστές, το πολιτικό κόμμα της εργατικής τάξης, πολεμάνε αδιάλλαχτα, δίχως σταματημό, και τους Φιλελεύθερους και τους Συντηρητικούς και τους Δημοκρατικούς και τους Βασιλικούς, και τους Βενιζελικούς και τους Λαϊκομεταξικούς, δηλαδή και τα δύο κόμματα της αστικής τάξης που 'ναι το αριστερό και το δεξιό χέρι της Καπιταλιστικής Εκμετάλλευσης πάνω στον εργαζόμενο Λαό.

Σκοπός τού κόμματος των κομμουνιστών είναι ο μεγάλος ιστορικός σκοπός όλης της Εργατικής Τάξης: η κατάργηση της Καπιταλιστικής Εκμετάλλευσης με τη Σοσιαλιστική Σοβιετική Δημοκρατία. Αυτό το σκοπό τους παντού και πάντοτε, όπως κι αν έρθουν τα πολιτικά πράγματα οι κομμουνιστές τον διακηρύσσουν, τον διαδίδουν φανατικά, ακούραστα τον καρφώνουν στο κεφάλι κάθε εκμεταλλευόμενου. Άμα μια στιγμή πάψουν να το κάνουν αυτό, τότε προδίνουν τα συμφέροντα και τον ιστορικό προορισμό της τάξης τους. Απ' αυτόν το βασικό σκοπό στη σημερινή εποχή οδηγούνται και φωτίζονται για να κανονίσουνε τι θα κάνουνε και τι θα υποστηρίξουν σε κάθε ζήτημα της ημέρας που παρουσιάζεται ,και με ποιους τρόπους θα το υποστηρίξουν, τι τακτική θ' ακολουθήσουν.

Η εργατική τάξη δε μπορεί ποτέ να μείνει ουδέτερη και αδιάφορη σε κανένα πολιτικό αγώνα που γίνεται μέσα στην αστική κοινωνία. Ούτε μπορεί να περιοριστεί μόνο στη θεωρητική διάδοση τού τελικού σκοπού της σαν τούς χιλιαστές. Γιατί η τάξη αυτή είναι η πιο ζωντανή τάξη της σύγχρονης κοινωνίας και από τη στάση τη δική της εξαρτάται σε όλο και πιο μεγάλο βαθμό ποιά εξέλιξη θα πάρουνε τα πολιτικά πράγματα του τόπου:

πιο κοντά στην εργατική δημοκρατία ή πιο μακριά απ' αυτήν;

Να γιατί και σήμερα, προκειμένου να καθορίσει η εργατική τάξη τη θέση της απέναντι στην Παλινόρθωση και στην ενδοαστική σύγκρουση των δύο στρατιωτικοπολιτικών συγκροτημάτων που μαλώνουν για τη μορφή της Δικτατορίας του Κεφαλαίου (αυλική, ή προεδρική, ή στρατοκρατική) κάτω από τα ψεύτικα συνθήματα της «εθνικής βασιλείας και της «λαϊκής δημοκρατίας» — δε θα είναι τόσο ηλίθια η εργατική τάξη να πει: «ας πάω με τον ένα από τούς δύο», «τον πιο καλό», ή τον μη χειρότερο». Αλλά θέτει το ζήτημα της έτσι:

Τί πρέπει να κάνω για να βγάλω τα πιο μεγάλα πολιτικά ωφελήματα που να με βοηθούν γενικά για να πλησιάσω το δικό μου ανεξάρτητο σκοπό;

Πιο ειδικά: Τί πρέπει να κάνω για να βγω μέσα από την πάλη αυτή με τις οργανώσεις μου πιο δυνατές, με πιο πολλές πολιτικές οικονομικές κατακτήσεις — λ.χ. ελευθερίες πολιτικές στις οργανώσεις μου στα συνδικάτα μου, στον τύπο μου, στο λόγο, στις συγκεντρώσεις μου, οκτάωρο, μεροκάματο καλύτερο κλπ. — με το φρόνημα το επαναστατικό της τάξης μου πιο εξυψωμένο, με πιο μεγάλο το κύρος και το γόητρο της τάξης μου μέσα στη μάζα των φτωχών μικροαστών και χωρικών που δισταχτικά και τρικλίζοντας πάντα τραβιούνται πότε με τις αστικές και πότε με τις εργατικές παρατάξεις εξαιτίας των διασκορπισμένων και μίζερων συνθηκών της ζωής τους; Κι αμέσως έρχεται πρώτα- πρώτα καθαρά στο μυαλό μας μια απάντηση:

Αν σήμερα ανακατέψουμε τη σημαία της εργατικής τάξης με τη μια από τις αστικές παρατάξεις, την πιο «φιλελεύθερη», δε μπορούμε κανέναν από τούς παραπάνω άμεσους πραχτικούς σκοπούς να πετύχουμε. Γιατί εδώ τώρα δεν πολεμάει η φεουδαρχική Βασιλεία, με την προοδευτική αστική Δημοκρατία, όπως μας κοπανάνε κάποιοι ύποπτοι σοφοί φίλοι των εργατών και οι εκφυλισμένοι ψευτοεπαναστάτες από το ΚΚΕ. Τότε που ήταν έτσι τα πράγματα — τον περασμένο αιώνα στην Ευρώπη — σωστά η εργατική τάξη συμμάχησε ανοιχτά με τη δημοκρατική αστική τάξη κατά της φεουδαρχίας. Γιατί τότε έπρεπε να κατακτηθεί λ.χ. η καθολική ψηφοφορία, κοινή επιδίωξη αστικής και εργατικής τάξης κατά του φεουδαρχισμού. Ήταν τρόπος να κρατήσουν τότε την ανεξαρτησία οι εργάτες, και μπορούσε η εργατική τάξη στην πορεία της αστικοδημοκρατικής επανάστασης να τραβήξει με τα δικά της εργατικά συνθήματα το δικό της ξεχωρο δρόμο ενάντια στην αστική τάξη. Τώρα όμως αυτό είναι αδύνατο και τα ιστορικά καθήκοντα αστικής και εργατικής τάξης ολότελα αντίθετα. Γιατί εδώ η πάλη γίνεται τώρα στην πραγματικότητα όχι για τον ίδιο το Θρόνο, μα για το ποιά μορφή καπιταλιστικής δικτατορίας θα εγκαθιδρύσει η αστική τάξη πάνω στα ερείπια όλων των παλιών δημοκρατικών θεσμών και κοινωνικοοικονομικών κατακτήσεων: Αυλική Δικτατορία, ή Προεδρική ή Στρατιωτική; Κι αλίμονο μας αν πάμε με τη μια δικτατορία κατά της άλλης, θάψαμε και την τάξη μας και το λαό.

4. Με ποιά πρόγραμμα θα κερδίσει τους φτωχούς συμμάχους η εργατική τάξη

Μια συμμαχία της εργατικής τάξης με τα κόμματα της «δημοκρατικής» μπουρζουαζίας θα έσπρωχνε μακριά, στην αγκαλιά της μοναρχίας και φασιστικής αντίδρασης όλους τούς φτωχούς μικροαστούς και χωρικούς που σιχάθηκαν την Αστική Δημοκρατία — και με το δικίο τους γιατί στην Ελλάδα δεν είδαν απ' αυτή τη «δημοκρατία» παρά βούρδουλα και πείνα και στρατιωτικά κινήματα. Αυτοί — κι είναι πάρα πολλοί στη σχετικά καθυστερημένη Ελλάδα — θέλουνε μια αλλιώτικη δημοκρατία που να τους δώσει ριζικές καλύτερεύσεις στη ζωή τους (λ.χ. κατάργηση κάθε δασμού στα είδη πρώτης ανάγκης — κατάργηση των χρεών των βιοπαλαιστών — άτοκα μακροπρόθεσμα δάνεια στους φτωχούς χωρικούς—κατάργηση ΔΟΕ — κοινωνικές ασφαλίσεις σε βάρος του κεφαλαίου μόνο — ολάκερος μισθός στους ανέργους κλπ.) .

Τέτοιες ριζικές μεταβολές (βλέπε τις όλες παρακάτω IV), όλοι οι ανήσυχοι βιοπαλαιστές και οι εργάτες το νιώθουν ότι πρέπει άμεσα να γίνουν και ότι μπορούν θαυμάσια να πραγματοποιηθούν άμεσα, για να βγουν από την αθλιότητα και την καταστροφή. Μα από τις μάζες μονάχα μια πρωτοπορία, οι πολιτικά μορφωμένοι εργάτες, οι κομμουνιστές, ξέρουνε ότι τέτοιες ριζικές παραχωρήσεις σήμερα είναι των αδυνάτων αδύνατο να τις κάνει η Αστική Δημοκρατία. Ούτε κανένας μικροαστικός «Συνασπισμός» θα το μπορούσε, γιατί τέτοια κόμματα μικροαστικά (αγροτικά, ριζοσπαστικά) δεν υπάρχουνε στην Ελλάδα, όπως στη Ρωσία ως το 1917 οι Σοσιαλεπαναστάτες ή στη Βουλγαρία ο Σταμπολίνσκι. Κι αν υπάρξουν, θα γίνουν σήμερα, όπως και οι διάφοροι Σοφιανόπουλοι, Παπαναστάσηδες και Μυλωνάδες κλπ., όργανα τού Φιλελεύθερου αστικού κόμματος, δηλαδή της Προεδρικής ή Στρατιωτικής Δικτατορίας των Καπιταλιστών. Αυτές οι ριζοσπαστικές μεταβολές θα είναι τα πρώτα μέτρα που μπορεί να πάρει μόνο μια Εργατική επαναστατική κυβέρνηση στηριγμένη και στους φτωχούς συμμάχους (αγρότες, μικροαστούς). Στο σημερινό λοιπόν λαϊκό αναβρασμό καλούν οι κομμουνιστές στο όνομα της εργατικής τάξης, όλες τις εργαζόμενες μάζες να αγωνιστούνε συμμαχικά για τις ριζικές αυτές μεταβολές — γενικό πρόγραμμα προλεταριακών δημοκρατικών διεκδικήσεων (παρακάτω IV) — και πάνω στην ίδια τη ζωντανή πείρα των μαζών αυτών τις πείθουνε μέσα στην πάλη για το πόσο σωστή ήταν

η κομμουνιστική διαβεβαίωση πως η Αστική Δημοκρατία σήμερα δεν ικανοποιεί τέτοιες διεκδικήσεις αλλά τις πνίγει, ακόμα και με τη φωτιά και με το σίδερο. Έτσι τραβάνε τις πολιτικά καθυστερημένες μάζες του εργαζόμενου λαού στη Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία. Αλίμονο όμως αν τους υποσχεθούμε πως αυτές οι ριζικές διεκδικήσεις μπορούν να γίνουν από μια Αστική Εθνοσυνέλευση και κάτω από το καθεστώς της Αστικής Δημοκρατίας και της Αστικής Εκμετάλλευσης, ή με μια κυβέρνηση Παπανδρέου, Μυλωνά, Θέου, Καλομοίρη και των «εκπροσώπων του... δημοκρατικού στρατού»! Αυτό είναι μια άπατη χοντροκομμένη που κάνουν στις μάζες όχι οι κομμουνιστές, μα οι εκφυλισμένοι σταλινικοί από το ΚΚΕ. Και η εργατική τάξη θα πλήρωνε ακριβά μια τέτοια άπατη: οι απογοητευμένοι μικροαστοί γρήγορα θα 'βλεπαν την ψευτιά και θα πήγαιναν με το Φασισμό. Έτσι έγινε σ' όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, όπου επικράτησε ο Φασισμός. Αντίθετα, μια συγκέντρωση της εργατικής τάξης και των φτωχών χωρικών και μικροαστών γύρω από το επαναστατικό πρόγραμμα των κομμουνιστών — γενικό πρόγραμμα των προλεταριακών δημοκρατικών διεκδικήσεων, πλαισιωμένο μέσα στο γενικό σύνθημα για μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία (παρακάτω IV) , δε θα 'χε μόνο για αποτέλεσμα να οργανώσει και να σ π ρ ώ ξ ε ι μ π ρ ο σ τ ά τις επαναστατικές δυνάμεις της χώρας προς την τελική απελευθέρωση από το ζυγό της καπιταλιστικής Εκμετάλλευσης. Θα έκανε ακόμα την εργατική τάξη ικανή να αποσπάσει και κάτω από το αστικό κ α θ ε σ τ ώ ς , ό σ ο ν καιρό διατηρείται α υ τ ό, τις πιο μεγάλες δυνατές κατακτήσεις, να τις φρουρήσει και να φράξει το δρόμο στο κύμα της άγριας αντίδρασης που σηκώθηκε, να αντισταθεί γερά στην παλινόρθωση και στο Φασισμό.

5. Με ποιά ταχτική θα κερδίσει τους φτωχούς συμμάχους η εργατική τάξη

Όπως είναι τα πράγματα σήμερα στην Ελλάδα (και στις άλλες αστικές χώρες) μονάχα ένα κόμμα, οι κομμουνιστές είναι αποφασισμένοι να παλέψουν και να πραγματοποιήσουν όλες εκείνες τις ριζικές μεταβολές που θα βγάλουν αμέσως τους εργαζόμενους, μισθωτούς και μη, από την αθλιότητα. Αυτά τα μέτρα δεν τα θέλουν μόνο οι εργάτες που είναι με τη σοσιαλιστική επανάσταση. Τα θέλει και τα βλέπει ότι είναι σωστά και αναγκαία, ακόμα και κάθε φτωχός βιοπαλαιστής, χωρικός και μικροεπαγγελματίας. Δηλαδή όλη η μικροαστική μάζα που υποφέρει, βρίσκεται σε απελπισία, μα δεν είναι κομμουνιστική στο φρόνημα.

Η μάζα αυτή όμως ούτε δικό της ανεξάρτητο κόμμα έχει, ούτε μπορεί μονάχη της να αγωνιστεί αποτελεσματικά, ούτε ποτέ θα τα επιβάλει τέτοια μέτρα στην Αστική Δημοκρατία και στο Αστικό Κοινοβούλιο, αφού αυτό είναι παιγνίδι στα χέρια των Χρηματιστών και των μεγάλων Βιομηχάνων και Εμπορών. Με ποιους πραχτικούς τρόπους σήμερα, με ποιά ταχτική θα τραβηχτεί αυτή η διασκορπισμένη φτωχολογιά σε μια συμμαχία πολιτική με τη συμπαγή και ομοιογενή εργατική τάξη; Ένα μέσο μόνο υπάρχει: Αν πρώτα η ίδια η ε ρ γ α τ ι κ ή τάξη, που 'ναι χωρισμένη σε χίλια κομμάτια και προδομένη από τους πράκτορες των αστικών κομμάτων, αν αυτή πρώτα κάνει το δικό της Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Αν δείξει στους άλλους φτωχούς εργαζόμενους, ότι είναι μια γερή δύναμη στα μεγάλα κέντρα. Γιατί ποτέ οι δισταχτικοί, οι δύσπιστοι και οι ταλαντευόμενοι μικροαστοί δε θα πάνε με την εργατική τάξη, ά ν δεν πεισθούνε μονάχοι τους ότι αυτή είναι μια παράταξη Ισχυρή, που μπορεί με τη δύναμη της να επιβάλει τα παραπάνω ριζικά μέτρα για όλους τους εργαζόμενους.

Αυτό που προσπάθησαν να κάνουν οι σταλινικοί του ΚΚΕ, με το ΕΜΕΑ, το «Παλλαϊκό Μέτωπο» και το «Δημοκρατικό Συνασπισμό», είναι η πιο μεγάλη κοροϊδία και στους εργάτες και στην αγροτική και μικροαστική φτωχολογιά.

Οι σταλινικοί, με εξαρθρωμένες τις οργανώσεις της εργατικής τάξης όπως τις κατάντησαν τόσα χρόνια, δίχως καμιά γερή εργατική δύναμη, καλούνε διάφορες ανεύθυνες προσωπικότητες, λόγιους, δικηγόρους, εργατοκάπηλους και κατεργαράιους αγροτοπατέρες — όργανα των αστικών κομμάτων—, που τους παριστάνουν ψεύτικα για «εκπρόσωπους των μικροαστικών μαζών», και έτσι νομίζουν πως έκαναν το... συνασπισμό της εργατικής τάξης με τους χωρικούς και τους μικροαστούς! Τι μεγάλη πολιτική άπατη είναι όλα αυτά μας το δείχνει καθαρά η σ υ μ μ α χ ί α η ανοιχτή του ΚΚΕ με τους βενιζελοπλαστη ρ ι κ ο ύ ς. Αυτό δεν είναι συνασπισμός των δύο τάξεων, εργατών και μικροαστών, παρά είναι προδοτική συμμαχία με την αστική τάξη και με το ένα δικτατορικό της συγκρότημα. Ούτε τη Δημοκρατία μπορεί να υπερασπίσει, ούτε τις ζωτικές διεκδικήσεις των εργαζόμενων να επιβάλλει. Και το κατάντημα του ένα θα 'ναι: Οι μικροαστοί θα τόνε σιχαθούν, γιατί τους εξαπάτησε. Και τότες απογοητευμένοι θα πέσουν εύκολη βορά στα νύχια της Φασιστικής Δημαγωγίας!

Αντίθετα. Ένα γερό Εργατικό Ενιαίο Μέτωπο, οι «Εργατικές Συμμαχίες» που προτείνει σήμερα η Οργάνωση των Κομμουνιστών Διεθνιστών της Ελλάδας (ΟΚΔΕ), θα έχει μέσα στα φαρδιά λαϊκά στρώματα — που είναι στο βάθος δύσπιστα και στη Βασιλεία και στην Πλαστηροβενιζελική «Δημοκρατία» — την πιο βαθειά απήχηση, θα παρουσιαστεί σ' αυτά σαν η πραγματική Τρίτη Κατάσταση. Με την ταξική του ενότητα, τη συγκέντρωση

ισχυρών προλεταριακών μαζών μέσα στα κέντρα τα οικονομικά και πολιτικά της χώρας, με την ορμητικότητα και την καθαρότητα του προγράμματος του, θα αποκτήσει σύντομα κύρος και θα εμπνεύσει ενθουσιασμό κι εμπιστοσύνη σ' όλη τη φτωχολογιά. Θα δείξει ότι είναι η μοναδική δύναμη που σαν πρωτοπορία με αυτοθυσία αγωνίζεται για τις πολιτικές ελευθερίες και τις κοινωνικές διεκδικήσεις όλων των εργαζόμενων μαζών. Η έκκληση που θα κάνει τότε μια τέτοια Ενιαία Εργατική Παράταξη προς τις μαζικές οργανώσεις και προς τις μάζες των φτωχών βιοπαλαιστών, θα βρει την πιο ζωντανή απήχηση στα χωριά και στις πόλεις. Έτσι θα σχηματιστεί, γύρω από το προλεταριάτο σαν οδηγική και κύρια τάξη, ένα αληθινό επαναστατικό μέτωπο, που θα 'ναι, με την εσωτερική του δυναμικότητα και με την καθαρότητα του προγράμματος του, ένας αληθινός βράχος αντίστασης στην Παλινόρθωση, στη Δικτατορία και στο Φασισμό.

Και οι σημερινές στιγμές είναι οι πιο κατάλληλες που μπορούσαν ποτέ να παρουσιαστούν στη χώρα μας για μια τέτοια συμμαχία των φτωχών χωρικών με την εργατική τάξη. Οι σταλινικοί με το ΚΚΕ πάνε να μηδενίσουν την ευκαιρία που δίνει η ιστορία σήμερα στο προλεταριάτο. αυτό είναι το πιο μεγάλο έγκλημα απ' όσα έκαναν μέχρι σήμερα στο εργατικό μας κίνημα.

6. Τι θα κάνουμε στο Δημοψήφισμα και γιατί

Η θέση λοιπόν της εργατικής τάξης και στο Πολιτειακό Δημοψήφισμα, αν γίνει, βγαίνει καθαρά από τα πιο πάνω.

Το Δημοψήφισμα είναι μια ανοιχτή επίθεση στις δημοκρατικές κατακτήσεις των μαζών, όσες έχουν απομείνει μέσα στην αντιδραστικοποιημένη Αστική δημοκρατία. Όμοια όπως είχαν ζωτικό συμφέρον οι εργαζόμενοι να αποκρούσουν τα πραξικοπήματα για «δημοκρατική» στρατιωτική δικτατορία το 1933 και το 1935, έτσι και τώρα πρέπει να αποκρούσουν με κάθε μέσο την επίθεση για μια Αυλική δικτατορία, που μας θα έφερνε σίγουρα η Παλινόρθωση.

Και μόνη η πραγματοποίηση του Δημοψηφίσματος για το πολίτευμα ισοδυναμούσε με μια επιτυχία της πρώτης επιθετικής κίνησης που κάνει η Παλινόρθωση. Απρόθυμα και ανίκανα στάθηκαν τα νεοβενιζελικά κόμματα της φιλελεύθερης μπουρζουαζίας και οι μικρές ομάδες της μικροαστικής δημοκρατίας να αντιταχτούν ενεργά κ α τ' αρχήνστην ιδέα ενός Δημοψηφίσματος για το πολίτευμα. Αυτή η απροθυμία είναι μια νέα επίκαιρη ένδειξη (κοντά στις παλιές: στρατιωτικά δικτατορικά κινήματα, ιστορικός φιλομοναρχισμός του βενιζελικού κόμματος, αντιδημοκρατικές του κυβερνήσεις με την ενεργό υποστήριξη των μικροαστών δημοκρατών του «αγροτοεργατικού», αγροτικού κόμματος κλπ.), ότι η πάλη ενάντια στην Παλινόρθωση και για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών του λαού δε μπορεί να βρει σ' αυτά τα κόμματα πραγματικούς και συνεπείς συμμάχους. Αν σφίξουν τα πράγματα λιγάκι, θα προδώσουν την αντιμοναρχική υπόθεση. Είναι ντροπή ότι το ΚΚΕ, ακολουθώντας τους αστούς συμμάχους δεν αντιτάχτηκε καθόλου στην ιδέα του Δημοψηφίσματος, ούτε ζητάει τη ματαίωση του. Δέχτηκε το μοναρχικό μπάτσο σαν ανθοδέσμη και άρχισε να μαζεύει... ψήφους «για το δημοκρατικό πολίτευμα» με αμέτρητη κοινοβουλευτική ηλιθιότητα.

Σίγουρα πρέπει να ψηφίσουμε ενάντια στην Παλινόρθωση, αν γίνει το Δημοψήφισμα. Η κινητοποίηση της εργατικής τάξης με την ευκαιρία της εκστρατείας του πολιτειακού Δημοψηφίσματος πρέπει να γίνει γύρω από τα ανεξάρτητα συνθήματα (παρακάτω IV) των προλεταριακών δημοκρατικών διεκδικήσεων και της Σοσιαλιστικής Σοβιετικής Δημοκρατίας. Θα ξεσκεπάσουμε οι εργάτες αλύπητα την ψευτιά και την απάτη που ενσαρκώνει η Αστική Δημοκρατία. Θα φέρουμε στο λαό μια εκλαϊκευτική απόδειξη για την υπεροχή του σοβιετικού τύπου της Δημοκρατίας των εργαζόμενων. Αυτά όλα θα χαράξουν με τον πιο έντονο τρόπο τον ξεχωριστό χαρακτήρα της ψήφου των εργατών και των συμμάχων τους ενάντια στη Μοναρχία και υπέρ της Δημοκρατίας. Στη συγκεκριμένη στιγμή ενός τέτοιου Δημοψηφίσματος το προλεταριάτο — αφού τώρα όλες οι ιστορικές συνθήκες δεν του επιτρέπουν να διεκδικήσει άμεσα την κατάληψη της εξουσίας και να δώσει αυτό τη δική του τρίτη λύση στο πρόβλημα του πολιτεύματος με την ανακήρυξη του σοβιετικού πολιτεύματος, — κατεβαίνει σαν ανεξάρτητη παράταξη στο στίβο της πολιτικής πάλης. Δίχως καθόλου να περιοριστεί μόνο στην προπαγάνδα και ζύμωση για τον τελικό του σκοπό, επιδιώκει τους άμεσους πραχτικούς σκοπούς που θα του δώσουν τις πιο μεγάλες δυνατότητες για την ανάπτυξη των επαναστατικών δυνάμεων του. Ψηφίζει η εργατική τάξη σε μια τέτοια Παλινόρθωση και υπέρ της Δημοκρατίας. Γιατί;

1) Αποκρούει έναν άμεσο κίνδυνο. Η Παλινόρθωση ήταν άμεση εγκαθίδρυση μιας Αυλικής Απολυταρχίας και θα εξαφανίσει μονομιάς τα σημερινά απομεινάρια από νόμιμες δυνατότητες της ταξικής πάλης του προλεταριάτου.

Με την προηγούμενη προπαγάνδα και ζύμωση τους οι κομμουνιστές θα έχουν καθορίσει την έννοια της ψήφου αυτής: Διατήρηση και επέκταση των δημοκρατικών μας κατακτήσεων, που η Παλινόρθωση θα σήμαινε τον άμεσο εξαφανισμό τους.

Ψηφίζοντας έτσι για τη «δημοκρατία» εκμεταλλεύονται οι εργάτες στον ανώτερο δυνατό βαθμό την σχετική αντίθεση που χωρίζει τη «δημοκρατική» από τη μοναρχική πτέρυγα της μπουρζουαζίας όχι γύρω από καμιά διαφορετική ταξική πολιτική, αλλά μονάχα γύρω από την καλύτερη μορφή απολυταρχικής Συγκέντρωσης εξουσίας του Κεφαλαίου. Εμποδίζουν τη μοναρχική μπουρζουαζία να πραγματοποιήσει άμεσα αυτό το σκοπό.

2) Ένας θρίαμβος της μοναρχικής Παλινόρθωσης (όμοια όπως η επικράτηση μιας στρατιωτικής ή προεδρικής δικτατορίας από τη «δημοκρατική» μπουρζουαζία) θα ξαπόλαγε μέσα στη χώρα ένα καινούργιο, μεγαλύτερης έντασης αντιδραστικό κύμα σε όλα τα πεδία της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Θα συγκέντρωνε γύρω από το ξόανο μιας εστεμμένης δικτατορίας και θα καλλιεργούσε συστηματικά ότι πιο καθυστερημένο και αντιδραστικό υπάρχει στην ψυχολογία των ανεξέλικτων στρωμάτων του αγροτικού και μικροαστικού πληθυσμού, ακόμα και εργατών. Αυτό θα ισοδυναμούσε με ένα μεγάλο προς τα πίσω βήμα από την άποψη της ταξικής συνειδητοποίησης των εκμεταλλευομένων

3) Αντίθετα, η μοναρχική Παλινόρθωση πρέπει να τσακιστεί σε μια πάλη όπου θα πάρει αποφασιστικό μέρος η εργατική τάξη. Μια τέτοια ήττα της Παλινόρθωσης θα ήταν, στις συγκεκριμένες τωρινές συνθήκες, ένα τεράστιο προοδευτικό βήμα του ιστορικού κινήματος της εργατικής τάξης, θα στερέωνε τις επαναστατικές της δυνάμεις, θα πλάταινε το έδαφος των στοιχείων της εργατικής δημοκρατίας κάτω από το νεκρό τύπο της αστικής δημοκρατίας — συνδικαλιστική οργάνωση, τύπος, συγκέντρωση, λόγος κλπ. Κι αυτό θα το πετύχαινε χάρη στη γερή φρούρηση των κατακτήσεων από τις δυναμωμένες μαζικές οργανώσεις του προλεταριάτου, όχι χάρη στο συνταγματικό τύπο της δημοκρατίας που θα 'χει ψηφιστεί. (Μόνο οι σταλινικοί και οι φιλελεύθεροι λένε πως είναι το ίδιο πράγμα σήμερα Αστική Δημοκρατία και δημοκρατικές ελευθερίες των εργατών. Σήμερα τις ελευθερίες αυτές τις πνίγει και η Αστική Δημοκρατία, όχι μόνο η Μοναρχία). Θα ανοίγονταν έτσι οι πιο ελπιδοφόρες προοπτικές για την προλεταριακή επανάσταση και για τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία στη χώρα μας.

Τον ανταγωνισμό Μοναρχίας και Δημοκρατίας η εργατική πρωτοπορία τον αντικρίζει όχι όπως οι μικροαστοί δημοκράτες και οι κεντριστές του ΚΚΕ, σαν ένα τυπικό ζήτημα ψηφοφοριακής νίκης. Τον αντικρίζει στη δυναμική της εξωκοινοβουλευτικής σύγκρουσης ό λ ω ν των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που μπαίνουν σε κίνηση. Τις λυσσασμένες ορδές των βασιλοφρόνων, όπως και τις συνωμοτικές σπειρές των «δημοκρατικών» δικτατόρων, θα τις συντρίψουμε όχι με τα ψηφοδέλτια, παρά με την οργανωμένη δύναμη των εργαζομένων, με ό λα τα όπλα του πολιτικού αγώνα, ακόμα και με τη μαζική μας βία, τσακίζοντας τις επιθέσεις τους και τα πραξικοπήματα που ετοιμάζουν. Ιδίως έχουμε το μάτι μας στη δυναμική της κατοπινής π ο ρ ε ί α ς της πάλης: Στην προώθηση της από τον τρίτο, τον ανεξάρτητο προλεταριακό παράγοντα, και πέρα από τα πλαίσια της ψηφιζόμενης τυπικής Δημοκρατίας. .

Μ' αυτή την έννοια η ψήφος του συνειδητού προλεταριάτου και των συμμάχων του σε ένα ενδεχόμενο Δημοψήφισμα θα 'ταν μια διαδήλωση όχι υπέρ της Αστικής, αλλά υπέρ της Προλεταριακής Δημοκρατίας.

IV

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ

1) Δικαίωμα ψήφου και εκλογιμότητας σε όλους από 18 χρόνων και πάνω, ανεξάρτητα από φύλο, εθνικότητα

και θρήσκευμα.

2) Χωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος. Καμιά σχέση οι παπάδες με τα σχολεία. Οι κληρικοί όλων των δογμάτων θα πληρώνονται

μονάχα θεληματικά από τους οπαδούς τους.

3) Κατάργηση της Γερουσίας σα σώματος κατεξοχήν αντιδραστικού.

4) Αυτοδιάθεση των εθνικών μειονοτήτων και απεριόριστη ελευθερία σ' αυτές, πολιτική, γλωσσική, εκπαιδευτική, εκπολιτιστική κτλ.

5) Δημοτική γλώσσα σ' όλους τους βαθμούς της εκπαίδευσης. Καθολική δωρεάν εκπαίδευση.

6) Η δικαιοσύνη απονέμεται δωρεάν με αιρετούς από το λαό δικαστές.

7) Ελευθερία λόγου, συγκέντρωσης, τύπου και ομαδικής οργάνωσης απεριόριστης για τους εργάτες, υπαλλήλους, χωρικούς.

8) Διάλυση κάθε συνωμοτικής, στρατιωτικής, μοναρχικής και φασιστικής οργάνωσης.

9) Αυτοδιοίκηση πλατειά στις κοινότητες με αντιπροσώπους των οργανώσεων, εργατών και χωρικών.

Προσαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας στις ανάγκες των φτωχών στρωμάτων.

10) Ανασύνταξη της εργατικής νομοθεσίας με το πνεύμα της πιο πλατειάς προστασίας στο εργαζόμενο προλεταριάτο (γυναίκες, παιδιά κ.λ.π). Καθιέρωση τιμαριθμικού ημερομισθίου με βάση που να ασφαρίζει μια άνετη ζωή. 40ωρη εργάσιμη εβδομάδα. Έλεγχος της εργατικής νομοθεσίας από τα εργατικά συνδικάτα.

11) Ασφάλιση ανεργίας, γηρατειών, ασθενείας κτλ. σε βάρος του κεφαλαίου και με διοίκηση του ΤΚΑ και έλεγχο του αποκλειστικά από τους ασφαλισμένους.

12) Γενική αμνηστία στα θύματα της εργατικής τάξης. Τιμωρία από λαϊκά δικαστήρια και δήμευση των περιουσιών σε όλους όσους την τελευταία 20ετία στάθηκαν υπεύθυνοι για τα στρατιωτικά κινήματα και τους πολέμους, σ' όσους κερδοσκόπησαν στον πόλεμο, παραβίασαν τις ελευθερίες των εργαζομένων, δολοφόνησαν, καταδίωξαν και βασάνισαν τους αγωνιστές τους.

13) Κήρυξη απόσβεσης για όλα τα χρέη των εργαζομένων χωρικών και φτωχών βιοπαλαιστών στους τοκογλύφους, στις Τράπεζες και στο Κράτος.

14) Παραχώρηση δίχως καμιά αποζημίωση των κρατικών, εκκλησιαστικών και μεγάλων ιδιωτικών χτημάτων στους φτωχούς καλλιεργητές. Φτηνές μακροπρόθεσμες αγροτικές πιστώσεις.

15) Καθορισμός μέσου μισθολογίου χωρίς διάκριση σε όλους τους κρατικούς υπαλλήλους, εκτός από τους οικογενειάρχες υπαλλήλους που έχοντας ανάγκες περισσότερες θα παίρνουν μισθό μεγαλύτερο.

16) Βαριά φορολογία στο κεφάλαιο, και αφορολόγητο το ελάχιστο όριο άνετης συντήρησης κάθε εργαζόμενου.

17) Κατάργηση των φόρων στα είδη λαϊκής κατανάλωσης.

18) Περιορισμός του κληρονομικού δικαίου.

19) Κατάργηση του ΔΟΕ και ακύρωση των εξωτερικών χρεών.

20) Πολιτικές ελευθερίες και πολιτικά δικαιώματα στα στρατευμένα παιδιά του λαού και ασφάλιση των οικογενειών τους στον καιρό της στράτευσης τους.

Οι κομμουνιστές διεθνιστές, αντιτάσσοντας το παραπάνω συγκεκριμένο πρόγραμμα στις **διχτατορίες**, **φασιστικές** και **ψευδοδημοκρατικές** μεταρρυθμίσεις του Συντάγματος από όλα τα αστικά και μικροαστικά κόμματα, θα δείξουμε στις μάζες ότι οι δημοκρατικές αυτές επιδιώξεις του εργατικού λαού θα πραγματοποιηθούν όχι από τις αστικές Βουλές, αλλά μονάχα:

— Με την επαναστατική κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη, που θα στηρίζεται και στη συμμαχία των φτωχών χωρικών.

— Με την επαναστατική κυβέρνηση εργατών και χωρικών, που δίχως καθόλου να περιοριστεί σ' αυτά τα μέτρα, θα εθνικοποιήσει τις τράπεζες, τη μεγάλη βιομηχανία, ναυτιλία και κάθε μεγάλη κεφαλαιοκρατική επιχείρηση, θα μονοπωλήσει κρατικά το εξωτερικό εμπόριο, και γενικά θα αφαιρέσει κάθε οικονομική δύναμη από την κεφαλαιοκρατία.

Θα δείξουν οι κομμουνιστές διεθνιστές ότι η μοναδική απάντηση στο ερώτημα: δικτατορία και φασισμός ή δημοκρατία; είναι η Σοσιαλιστική Σοβιετική Δημοκρατία και η ριζική αναδιοργάνωση της χώρας πάνω στο πρόγραμμα του Σοσιαλισμού, θα δείξουν ταυτόχρονα, ότι από τη μάλιστα του νέου πολέμου που πλησιάζει θα απαλλάξουν το λαό:

Η Βαλκανική Σοσιαλιστική Ομοσπονδία,

Οι Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και

Η Παγκόσμια Προλεταριακή Επανάσταση.

V

ΑΜΕΣΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ.—ΚΑΤΩ Ο «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ»!—ΖΗΤΩ ΟΙ «ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ»!

Κεντρικό άμεσο καθήκον της εργατικής τάξης είναι σήμερα να πάρει αυτή απάνω της, σαν ανεξάρτητη πολιτική δύναμη, την πάλη για τις δημοκρατικές, οικονομικές και πολιτικές διεκδικήσεις και συνδικαλιστικές ελευθερίες των εργαζομένων. Ενάντια στη δικτατορία του Λαϊκού Κόμματος. Ενάντια στην απατηλή «δημοκρατική» δημαγωγία των νεοβενιζελικών που αποδειχτηκαν άσπονδοι εχθροί των δημοκρατικών ελευθεριών του λαού. Ενάντια στη μοναρχική παλινόρθωση. Για τη διάκριση των μοναρχικών και των φασιστικών οργανώσεων. Για την κατάργηση όλων των εξαιρετικών νόμων και για τη γενική αμνηστία στα θύματα του εργατικού αγώνα. Για τη νομιμότητα των συνδικάτων και των πολιτικών οργανώσεων των εργατών. Για την αποκατάσταση όλων των απολυμένων κατωτέρων υπαλλήλων. Για 50% γενικές αυξήσεις στα ημερομίσθια, 40ωρη εργάσιμη εβδομάδα, ασφαλίσεις κοινωνικές σε βάρος του κεφαλαίου, με διοίκηση του ταμείου από τούς ασφαλισμένους. Βαριά φορολογία στο κεφάλαιο. Κατάργηση δασμών στα είδη πρώτης ανάγκης και κάθε φόρου ατούς μισθούς.

Για τη ματαίωση του Δημοψηφίσματος, κατά της μεταρρύθμισης του Δημοκρατικού Συντάγματος, κατά της λαϊκοκονδυλικής Δικτατορίας — άμεση κινητοποίηση των μαζών με όλες τις δυνατές μορφές: Ομαδικές διαμαρτυρίες στους τόπους της εργασίας — απανωτές συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις στο δρόμο, μαζικές απεργίες διαμαρτυρίας, πανεργατικά συνέδρια στις μεγάλες πόλεις, εργατοαγροτικά συνέδρια στις πρωτεύουσες των αγροτικών περιφερειών, μεθοδική μετατροπή των βενιζελικών «δημοκρατικών» συγκεντρώσεων σε εργατικές αντιμοναρχικές διαδηλώσεις, εκλαϊκευμένη φιλολογία με ταξικό πνεύμα κλπ. Ο «Δημοκρατικός Συνασπισμός» των σταλινικών είναι κέντρο Σύγχυσης και Προδοσίας. Η εργατική τάξη δε μπορεί να 'χει καμιά σχέση μαζί του. Έχει καθήκον να τον πολεμήσει με τον πιο αλύπητο τρόπο, όπως και τα αστικά κόμματα. Είναι η πιο επικίνδυνη αυταπάτη να λέμε στους ευσυνειδητούς εργάτες να μπουνε στο Συνασπισμό αυτό για να τον «διορθώσουν», να τον κάνουν ταξικό μέτωπο της εργατικής τάξης. Όσοι το λένε αυτό γίνονται, θέλοντας και μη, συνένοχοι της σταλινικής Σύγχυσης και της σταλινικής Προδοσίας. Ο σταλινικός Συνασπισμός είναι προορισμένος να σβήσει μέσα στο βούρκο της ατιμίας του. Οι εργάτες θα τον θυμούνται αύριο με αηδία και με οργή⁽⁵⁾.

Απέναντι σ' αυτόν η Οργάνωση των Κομμουνιστών Διεθνιστών της Ελλάδας (ΟΚΔΕ) αντιτάσσει το αληθινό Ενιαίο Μέτωπο της εργατικής Τάξης και των συμμάχων της ενάντια στην Παλινόρθωση για τις άμεσες διεκδικήσεις τους.

Οι κομμουνιστές διεθνιστές καλούνε σήμερα όλες τις μαζικές οργανώσεις να συγκροτήσουν αμέσως το Ενιαίο Μέτωπο Πάλης των εργατών για τους σκοπούς αυτούς, με την αναλογική συγκρότηση ενιαιομετωπικών Επιτροπών «Εργατικής Συμμαχίας» στις επιχειρήσεις, στα συνδικάτα, σε τοπική και εθνική κλίμακα. Για ένα Πανελλαδικό Συνέδριο των Επιτροπών Εργατικής Συμμαχίας, οργανωμένο από κοινή επιτροπή αντιπροσώπων από όλες τις ομοσπονδίες, το ΚΚΕ και τις εργατικές πολιτικές ομάδες (ΟΚΔΕ, αρχαιομαρξιστές). Για μια ενιαία Συνομοσπονδία των Εργατών της Ελλάδας. Αν το ΚΚΕ προτιμήσει τους αστούς και μικροαστούς πολιτικάντες από τις εργατικές οργανώσεις τότε θα καλέσουμε στο ταξικό μέτωπο τους προλετάριους μέλη και οπαδούς του κόμματος αυτού και όσες εργατικές οργανώσεις το ακολουθάνε.;

Το ενιαίο εργατικό μέτωπο, οι «Εργατικές Συμμαχίες», άμα συγκροτηθεί μπορεί και πρέπει να συνεργαστεί για κοινούς σκοπούς με κάθε οργάνωση των φτωχών στρωμάτων της πόλης και του χωριού, αποφασιστικά

προσανατολίζοντας την όλη δράση του στην επαναστατική εξωκοινοβουλευτική πάλη ενάντια στο καπιταλιστικό καθεστώς.

Εργάτες, μακριά από τον αταξικό σταλινικό Συνασπισμό, που 'ναι στην πράξη βοήθεια στα αστικά κόμματα, στη «δημοκρατική» στρατοκρατία, και συμμαχία με τους πολιτικάντες ψευτοδημοκράτες και με τους πιο ύπουλους εχθρούς της εργατικής τάξης.

Εργάτες, συσπειρωθείτε στο δικό σας Ταξικό Συνασπισμό, στο Ενιαίο Μέτωπο σας, στις «Εργατικές Συμμαχίες».

Αυτός είναι ο μόνος δρόμος της νίκης. Της νίκης ενάντια στην Παλινόρθωση. Της νίκης ενάντια στη Δικτατορία, αυλική, προεδρική ή στρατιωτική. Της νίκης ενάντια στο φασισμό. Της νίκης ενάντια στον Καπιταλισμό.

Αυτός είναι ο δρόμος για την Προλεταριακή Επανάσταση και για το Σοσιαλισμό.

Αθήνα, 14 Ιουλίου 1935

Παραπομπές

1. Ο «αγροτεργατικός» Παπαναστασίου ήταν πάντα και είναι απλός πράχτορας του αντιδραστικού Φιλελεύθερου κόμματος
2. Τις μέρες του Μάρτη 1935 τα «Ισβέστια» της Μόσχας ειδοποιούσαν τους Έλληνες εργάτες πως «η σοβιετική κοινή γνώμη», απέναντι στο κίνημα των «εμπρηστών του πολέμου» (Βενιζέλος), είναι μαζί μ' εκείνους που υπερασπίζονται την «ειρήνη» και το Βαλκανικό Σύμφωνο (δηλαδή με την κυβέρνηση Τσαλδάρη, Κονδύλη, Μεταξά). Οι κύριοι αυτοί... άγγελοι ειρήνης! Τι μεγάλη απάτη.
3. Διεξοδική κριτική για τις αποφάσεις της 6ης "Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ (Γενάρης 1934) από την άποψη της μαρξιστικής θεωρίας και πράξης βλέπε στο βιβλίο: Π. Πουλιόπουλος: «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;», 1934.
4. Το όργανο του ΚΚΕ «Ριζοσπάστης» επίσημα πια δηλώνει ότι δεν είναι υπέρ της ανατροπής του καπιταλιστικού καθεστώτος. Όποιος δεν το πιστεύει ας διαβάσει την επίσημη δήλωση του διευθυντή του τη δημοσιευμένη στον «Ανεξάρτητο» της 13ης Ιουλίου 1935: «Κατηγορούμεθα σκοπίμως ότι καλούμε τον λαό να ανατρέψει το υφιστάμενο καθεστώς, ενώ δεν πρόκειται περί αυτού, ΑΛΛΑ περί της ανάγκης να συσσωματωθεί ο ελληνικός λαός.. δια την κατοχύρωση των δημοκρατικών ελευθεριών κλπ.. Αν επιτραπεί στην κυβέρνηση να κτυπήσει τον «Ριζοσπάστη», αύριο θα ακολουθήσει η σειρά και των υπόλοιπων δημοκρατικών εφημερίδων». Τα σταλινικά όργανα λοιπόν κατόρθωσαν επίσημα πια απλές «δημοκρατικές εφημερίδες» σαν τις «υπόλοιπες», που την πάλη για τις δημοκρατικές ελευθερίες των εργατών την διεξάγουν ανεξάρτητα και σε ε α ν τ ι θ ε σ η προς την πάλη για την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Αίσχος!
5. Η προσχώρηση της ομάδας του «Μπολσεβίκου» στο σταλινικό Συνασπισμό δείχνει πόσο μακριά από το μπολσεβικισμό στέκει αυτή η ομάδα, που διατηρεί μεγάλο μέρος από την καιροσκοπία και τη σύγχυση του αρχαιομαρξιστικής της προέλευσης. Ανάλογη σύγχυση φανερώνει και ο αντιπολιτευόμενος Ασημίδης που, μ' όλη την κριτική του ζητάει μόνο «ν' αλλάξει η κατεύθυνση του Συνασπισμού και η καθοδήγησή του να ανατεθεί σε πολιτικά πρόσωπα»!

[Το παραπάνω ντοκουμέντο του Π.Π. Πουλιόπουλου] πρωτοεκδόθηκε σε μπροσούρα τον Ιούλη του 1935 (στις εκδόσεις : «Βιβλιοθήκη της Εργατικής Πρωτοπορίας» αριθ. 2) και αποτέλεσε τη θέση της Οργάνωσης των Κομμουνιστών Διεθνιστών της Ελλάδας (ΟΚΔΕ) για την Παλινόρθωση και για το «Δημοκρατικό Συνασπισμό» του ΚΚΕ. Η αναδημοσίευση του δεν αποτελεί μόνο φόρο τιμής στον κορυφαίο μαρξιστή και επαναστάτη αγωνιστή του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα που είτανε ο Π. Πουλιόπουλος. Είναι εντελώς απαραίτητη σήμερα και για τον ιδεολογικό εξοπλισμό και το σωστό πολιτικό προσανατολισμό της νέας γενιάς των επαναστατών διεθνιστών και των προλεταριακών αγωνιστών μπροστά στη φοβερή ιδεολογική σύγχυση που

Βασιλεία, Δημοκρατία, Κομμουνισμός - του Π.Π.

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Παρασκευή, 16 Αύγουστος 2013 14:46 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 16 Αύγουστος 2013 16:30

δημιούργησε η σταλινική και μετασταλινική «θεωρία» και πράξη της συνεργασίας των τάξεων] (Σημείωμα του εκδότη στην επανέκδοσή του άρθρου στο βιβλίο «Άρθρα Θέσεις και Πολεμικές», το 1976, από την «Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη)